

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
Gratis en onbetaalbaar sinds 1983

de Moeial

juni 2011

De blok, een baksteen op de maag?

3 mei! - Boekbesprekingen - Satire! - Fictie - The Black Lips!

juni 2011: inhoud

Pagina 8

Pagina 20

Pagina 24

3. **Edito!**
Beleid beleden?
Hoofdredacteur
4. **Onderwijs: kort!**
5. **New Deal voor Brusselse studenten**
Volgt na de intentie, de daad?
Nathaniël Bovin & Ruben Claesen
6. **Studentenraad waarheen**
Schipperen tussen pragmatisme en inhoud
Ruben Claesen
8. **Doodeskaders en guerrilla's**
Gesprek met een politiek vluchteling
Jeroen Derkinderen
11. **VUB goes international**
First impressions
Ieva Roze
12. **Het Duitse economische model doorgelicht**
Verketterd door sommigen, aanbeden door anderen
Joren Janssens
14. **Het nieuws van morgen: u aangeboden door de Vleeslobby**
Satire
Kenneth Pontzele
15. **Ontmoeting met Jeff Wall**
Een kunsthistorische fotograaf met een visie
Sarah Fellahi
16. **Sport als emanatie van een cancerogene cultuur**
Opinie
Maarten Colette
18. **Plant een keer patatten**
Over voor- en tegenstanders van genetisch gemanipuleerde piepers
Stéphanie Romans
19. **The understanding**
Fictie!
Etienne Corneel
20. **Een vluggertje in een steegje met The Black Lips**
Interview: Muziek!
Paola Verhaert
21. **Christophe Deborsu: 'Dag Vlaanderen!'**
Boekbespreking
Joren Janssens
22. **Geluidskracht**
Fictie!
Jan Van Dyck
23. **Boekbespreking: Crisiseconomie! (Roubini & Mihm)**
24. **Europa!**
Een uitgeleide
Nathaniël Bovin
25. **Agenda! mei 2011**
26. **Cafétip**
27. **Colofon**
28. **Achterflap**

Beleid beleden?

DOOR NATHANIËL BOVIN - HOOFDREDACTEUR

De Gotische Zaal van het Brussels stadhuis zat op 3 mei, omstreeks 19 uur, goed gevuld. Er vond die dag een korte bijeenkomst plaats op het stadhuis, met als doel het bijeenbrengen van de Brusselse instellingen, studenten en verschillende overheden. Brussel is, zoals we allen weten, een kluwen van overheden waarbij de student – en zelfs de onderwijsinstelling – soms door de bomen het bos niet meer ziet. Enkele korte toespraken en een audiovisueel werkstuk later, werden de aanwezigen gevraagd om een charter te ondertekenen. Hieronder ook Brussel- en soms ook Onderwijsminister Pascal Smet. Deze laatste leek positief te staan tegenover het hele initiatief, al weerklonk tijdens zijn speech wel een enkele valse noot. Het ging immers niet over bevoegdheden, zo wist de minister ons te vertellen, wat een toch iets andere toon was dan door de overige genodigden aangeslagen. De bevoegdheden voor Brussel waren immers al ruim verdeeld op de juiste niveaus. De essentie van de zaak was een efficiënt inzetten van middelen, en een consequente visie aanhouden. Lijkt toch wel een oplossing *à la Bruxelloise*, vooral niet aan elkaars bevoegdheden raken.

Rond het Brusselse onderwijs kwam het kabinet van de minister enkele dagen later nogmaals in beeld. Dit maal rond het meertalig onderwijs in Brussel. Meertalig onderwijs aangepast aan een Brusselse context lijkt geen prioriteit voor de Vlaamse Gemeenschap, tenminste, niet voor dit kabinet. Dit is de conclusie die we schijnbaar mogen trekken uit het besluit van onze minister om de fondsen voor de zes proefprojecten terug te trekken. Het lijkt er niet op dat deze projecten op de korte termijn een vaste opvolger zullen krijgen, ondanks de positieve balans die de verantwoordelijken menen te kunnen voorleggen. Vanuit het middenveld kon men al lezen dat ze het toekomstige beleid van de minister rond meertaligheid met een meewarig oog bekijken. Kunnen we concluderen dat de sp.a, zo snel ze maar kan, wegholt van enige associatie met een vermeende *'linkse kerk'*.

Spijtig genoeg lijkt dit gedrag symptomatisch voor het Vlaamse beleid vis-à-vis Brussel. Enkele proefballonnetjes en een symbolengevecht, maar beleidsmatig voornamelijk een afwachtende houding. Als men het al eens heeft over de Vlaamse visie op zijn hoofdstad, wordt deze vaak gekaderd in het idee dat de Vlamingen vooral cultureel aanwezig moeten zijn in de hoofdstad, en dat de focus van het beleid daar dan ook moet liggen. Franstalig België moet maar voor het overige zorgen. Kwestie van, u raadde het al, gemeenschapsbevoegdheden. Op dit vlak is er in Brussel dan ook bewonderenswaardig geïnvesteerd, en de Vlaamse cultuurhuizen in het Brusselse zijn dan ook terecht instellingen waar we trots op kunnen zijn. Waar het schoentje wringt, is echter het bredere beleid, waar men al te snel terugvalt op veilige stellingen. Stellingen die weinig met Brussel, en meer met het Belgische te maken hebben.

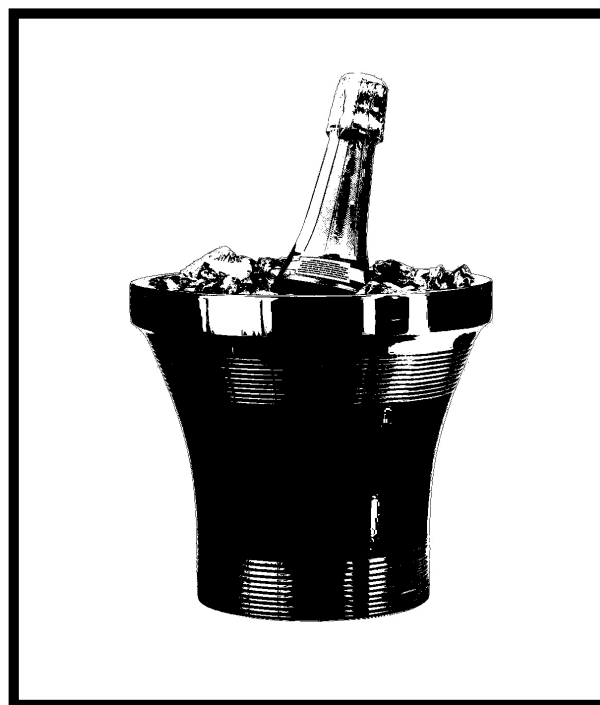
Dat het beleid in Brussel gemakkelijker kan, is natuurlijk een open deur intrappen. Spijtig genoeg wordt deze administratieve vereenvoudiging te vaak als tapijt gebruikt om een resem andere problemen onder te vegen. Waar het aan lijkt te ontbreken is een gericht project dat ook de Brusselse bevolking betreft, niet enkel een selecte deelverzameling ervan. Een vaststelling die toch enkele vraagtekens moet oproepen.

Het lijkt immers zo te zijn, dat het Belgisch beleid onderwijl tot de algemene *modus operandi* is gekomen dat elke sociologische realiteit met een juridische hamer te lijf dient gegaan te worden. Zo is Vlaamse rand van Brussel het archetype van een dergelijke oplossing. Men onderhandelt

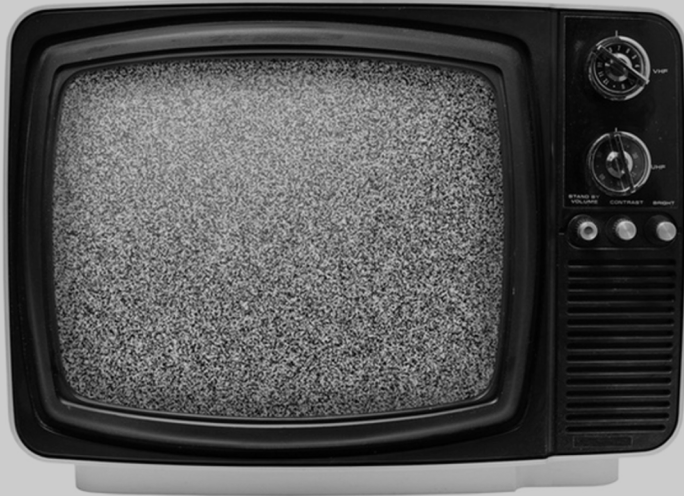
immers al maanden over een politieke en juridische oplossing van BHV alsof men vanuit bepaalde hoeken gelooft dat deze de verfransing van de rand zal tegen houden. BHV splitsen heeft dan wel een juridische grond, het zal de sociale dynamiek amper raken. We kunnen evengoed stellen dat de bouw van een 2 meter hoge betonnen muur langs de grens met Mexico het Spaans zal verdringen uit L.A. Net als daar, zijn het andere factoren die de stadsvlucht – of landsvlucht – aanwakkeren, en deze negeren ten voordele van symbooldossiers, is een politieke struisvogelstrategie om ú tegen te zeggen.

Hoe het ook zij, Brussel blijft een ondoordringbaar beleidsobject waar het Vlaamse landsgedeelte voornamelijk meewarig naar kijkt. Identiteitsgerelateerd of niet, Brussel is nu eenmaal geen Antwerpen, geen nationale trots maar eerder een schande- en inktvlek. Toch zal men met de sociologische realiteit, die onze hoofdstad vorm geeft, rekening moeten houden. Dit zal een inspanning uit elke hoek vergen. Hierbij is net scholing enorm belangrijk, ook de Brusselse student is hierbij een betrokken partner, en medeverantwoordelijke. Er is een zekere opening om ook te wegen op het Brusselse beleid, en daarbij mogen we verwachten dat de nieuwe *intelligentsia* van de hoofdstad deze mogelijkheid ook grijpt. Hopelijk blijven deze dan ook niet onder de bomen op de campus zitten, maar gaan ze de dialoog met het Brusselse aan. Zoals 3 mei bewees, en kon worden gehoord door het geroezemoes op de receptie heen, zit de Brusselse politiek hier wel degelijk op te wachten. ❖

"We kunnen evengoed stellen dat de bouw van een 2 meter hoge betonnen muur langs de grens met Mexico het Spaans zal verdringen uit L.A."

Onderwijs: kort!

- De blokperiode is weer in VUB-land. Voor heel wat studenten betekent dat een ophokperiode in de VUB-bib of in het Centrum voor Studie en Begeleiding (CSB). Op de plenaire vergadering van de studentenraad van 26 mei, die bij dit schrijven nog tot de dimensie van de toekomst behoort, zal het dossier in verband met massablokken besproken worden. Ook zal aan de administratie gevraagd worden hoe de VUB op korte, middellange en lange termijn met massablokken om zal gaan. Wat de kortetermijnvisie betreft, hopen de raadsleden alvast dezelfde toegiften binnen te halen als tijdens de winterblok. Toen deden de bibliotheek en het Centrum voor Studiebegeleiding een extra inspanning.

Verwacht wordt dat de studentenraad erg snel antwoord krijgt op die eerste vraag en dat de VUB opnieuw dezelfde faciliteiten zal aanbieden als tijdens de blok van het eerste semester van dit academiejaar. Ook in verband met de langetermijnvisie is er nieuws. Op de vergadering van de raad van bestuur is er immers toegezegd om rekening te houden met faciliteiten voor massablokken bij het Tweede Algemeen Strategisch Plan, dat momenteel uitgetekend wordt.

- De fusie tussen Quartier Latin en VLOPHOB is rond. De twee vzw's, waarvan de eerste zich grosso modo bezighoudt met studentenhuysvesting en de tweede met promotie van Brussel en studentenmobiliteit, gaan voortaan verder onder de naam Brik, wat staat voor 'Brussel & ik' (sic). Belangrijk in het fusieplan is dat er gewag wordt gemaakt van een nieuw op te richten, overkoepelende studentenraad. Dat zou

revolutionair zijn, aangezien er dan een studentenraad zou ontstaan over de associaties heen. Concreet betekent dat dus dat studentenvertegenwoordigers uit de associatie VUB-Erasmushogeschool zouden gaan samenwerken met collega's van de HUB en Sint-Lukas, die allebei lid zijn van de associatie-Leuven. Benieuwd wat André Oosterlinck daar op te zeggen zal hebben.

- Op vrijdag 27 mei vond de officiële opening plaats van het Karel Van Miert-gebouw aan Pleinlaan 5. Van Miert was nauw verbonden aan de VUB. Zo was hij assistent aan de rechtenfaculteit en doceerde er van 1980 tot 2001. Nu wordt zijn naam dus als eerbetoon aan het nieuwe complex gegeven. Het gebouw heeft zo'n 10.000m² kantoorruimte en brengt instellingen en diensten samen die met internationalisering bezig zijn. Het gaat om vakgroepen sociologie en politieke wetenschappen, IRMO, IES, BICCS, het Vesalius College, UCOS en Close the Gap. De rector ziet het groots: "Het gebouw moet het bindteken worden tussen de Vrije Universiteit Brussel en de wereld." De VUB kocht het gebouw aan voor 22 miljoen euro en kreeg steun van de Vlaamse Overheid.

- Alain Verschoren, rector van de Universiteit Antwerpen, is voorstander van een extra voorbereidingsjaar voor de zogenaamde generatiestudenten hun intrede maken in het universitair onderwijs. Dat propedeusejaar zou een bacheloropleiding verlengen van drie naar vier jaar. Op veel bijval kan zijn voorstel echter niet meteen rekenen. Het idee van een oriënteringsproef beschikt nog steeds over een groter draagvlak, om de zogenaamde 'drop out-

cijfers' van vijftig procent terug te dringen.

- De Vlaamse Vereniging van Studenten kent alvast twee bestuursleden voor het academiejaar 2010-2011. Michiel Horsten en An-Sofie Alderweireldt, respectievelijk afkomstig uit de studentenraden van de Universiteit Antwerpen en Gent, werden allebei met ruime meerderheid verkozen tijdens de algemene vergadering van 19 mei. Er was geen kandidaat vanuit de VUB-studentenraad. Overigens wacht VVS nog steeds op een voorzitter voor komend academiejaar: nog geen enkele voorzitterskandidatuur werd ingediend.

- Vlaamse hoger onderwijsinstellingen zijn voorstander om het systeem van de examencontracten (één inschrijving voor één examenkans, niet minder en niet meer, dus in principe zonder recht op studentenvoorzieningen, nvdr) af te schaffen. De procedure is te duur en het misbruik tiert welig. VVS is voorzichtiger en stelt dat examencontracten nu eenmaal hun plaats hebben, ook bij gebrek aan een alternatief, in het streefdoel naar levenslang leren.

- De Europese Commissie is voorlopig bezig met het bestuderen van Europese leenstelsels om mobiliteit te bevorderen. De ESU is zeer kritisch voor het opzetten van dergelijke pan-Europese leenstelsels omdat die studenten uit lagere socio-economische achtergrond zullen afremmen uit schrik voor schulden. De Aanbeveling van de raad "neemt nota" van de intentie van de commissie om leningen in te voeren, maar de ESU vindt dat de Aanbeveling tekort schiet om een standpunt in te nemen wat betreft de echte opties om studentenmobiliteit te bevorderen.

- Volgens de Eurobarometer zijn 53% van de jongeren in Europa bereid of enthousiast om in een ander Europees land te gaan werken. Echter, gebrek aan middelen weerhoudt de meesten om een stap in deze richting te zetten door een deel van hun opleiding in het buitenland te doen. De enquête benadrukt in eerste instantie de grote kloof die er bestaat tussen de wil om elders te werken en de werkelijke mobiliteit. Minder dan 3% van de Europese werkende bevolking woont buiten eigen land. Het onderzoek komt in de context van de Europese Commissies 'Youth on the Move'-strategie.

(jd, rc)

New Deal voor Brusselse studenten

Volgt na de intentie, de daad?

DOOR NATHANIËL BOVIN & RUBEN CLAESEN

3 mei!

Op 3 mei goten een amalgaam van Brusselse studenten en medewerkers van de Vlaamse Vereniging van Studenten een heleboel aspiraties in een intentieverklaring aan het adres van onderwijslui en bewindvoerders die met Brussel bezig zijn. Eindelijk moet Brussel en zijn beleidsmensen zijn armen openen voor de student, ongeacht schlager- of chansonliefhebber. Qua locatie zat het alvast snor; in het mooie decor van de gotische zaal van het Brusselse stadhuis (ja, die op de Grote Markt! Waar Filip en Mathilde getrouwd zijn! Ja, daar!) zaten studenten en notabelen broederlijk in dezelfde ruimte.

Na een openingsrede door burgemeester der burgemeesters Freddy Thielemans - die er overigens, afgaande op zijn rood aangelopen neus en zijn uiteenzetting over de problemen van het middelbaar onderwijs, erg 'vermoeid' uitzag - was de toon gezet. Wat volgde waren analyses van zowel Nederlandstaligen als Franstaligen, die eigenlijk elk afzonderlijk een eigen discours vormden. Een nobel idee om de twee studentenwerelden bij elkaar te brengen, maar de beide contexten bleken zo verschillend dat een eenvormig debat niet vanzelfsprekend was. Studentenhuisvesting en -mobiliteit, overleg met de stad, feestaccommodaties ... VUB'ers en ULB'ers hebben misschien wel dezelfde besognes - we zijn immers toch allemaal studenten - Brussel en zijn financiering is echter zo asymmetrisch geregeld, dat *The Money Problem* voor beide studentengemeenschappen een verschillende oplossing vereist. 't Was nogmaals jammer om te zien hoe een kleine grootstad van ruim een miljoen mensen toch aan twee totaal verschillende wereldwijken onderdak biedt.

Gelukkig was er een Charter opgetekend waar beleidsmensen en studenten vrolijk hun hanenpoot onder konden plaatsen. Zo engageren de ondertekenaars zich om een minister aan te stellen in het Brusselse die zich bevoegd zou zien om studentenaangelegenheden in goede banen te leiden. Hiernaast zal er ook ingezet worden op een sterkere studentikoze profilering voor het Brusselse. Brussel moet geen tweede viool spelen ten opzichte van Leuven of Gent, met onze 75 000 studenten zijn we uiteindelijk veruit de grootste verzamelaar van het studerende grut. Eigentijdse, multimediale profilering, zoals de woorden van het charter luiden, is dus een must. Uiteindelijk zal er ook ingezet worden op aangenaam, en vooral betaalbaar, wonen. Kwaliteitsvolle huisvesting, lang een droom van de Brusselse student, staat hier trots tussen de prioriteiten.

Of dit ambitieuze project daadwerkelijk in zijn opzet zal slagen, is maar de vraag. Intentieverklaringen zijn vaak mooie woorden, maar zoals ons aller bekend dichter Alfons de Ridder eens schreef, en zoals de politieke klasse met graagte citeert: "Tussen droom en daad staan wetten in de weg en praktische bezwaren." Om echter niet aan de weemoedigheid toe te geven, laten we duidelijk stellen dat we geloven dat er zowel een nood is aan dit project, als energie om hieruit praktische resultaten te boeken. Het zal echter ook aan de

student zijn om de fiere ondertekenaars op hun plichten te wijzen. Wetten en praktische bezwaren zijn gegevens die voor verandering vatbaar zijn, laten we dan ook hier volop inzetten. Brussel is de toekomst, Brussel is ook onze toekomst. ♦

Het charter kan nagelezen worden op de website: <http://www.3mei.be>

"Brussel moet geen tweede viool spelen ten opzichte van Leuven of Gent, met onze 75 000 studenten zijn we uiteindelijk veruit de grootste verzamelaar van het studerende grut."

Studentenraad, waarheen?

Schipperen tussen pragmatisme en inhoud

DOOR RUBEN CLAESEN

De VUB-annalen maken zich klaar om het zeteljaar 2010-2011 van de studentenraad met open armen te ontvangen. Zulke tijdsgewrichten vragen, roepen, schreeuwen om reflecties. Schatplichtig aan zijn verleden en zijn taak, wil de Moeial die traditie zeker niet laten ondersneeuwen en heeft het er in deze laatste editie van het academiejaar extra aandacht voor.

Het is zeker niet vanzelfsprekend dat een zittingsjaar van de studentenraad eerder bestempeld wordt als een kabbelende Demer dan een stormende Lesse. Daar zijn genoeg redenen voor. De VUB-Studentenraad heeft zich dit jaar geprofileerd en verankerd als zichtbare actor in onze studentengemeenschap, iets dat zeker niet van elk werkingsjaar gezegd kan worden. De studentenverkiezingen van dit jaar, die door een knappe promocampagne voor het eerst sinds lang geen tweede ronde nodig had om vijftienvijftig procent van de VUB-studenten te bereiken, zijn in dat verband een exponent.

De nieuwe generatie

Ook wat de externe vertegenwoordiging betreft, gooide deze studentenraad hoge ogen. Daar waar

"Huisvesting? Studeren, dat is je core business."

P. De Knop

er vorig academiejaar nog steen en been geklaagd werd over het tekort aan ondersteuning vanwege de VUB-studentenraad aan de eigen vertegenwoordiging in de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) (lees dienaangaande het interview met inmiddels ex-stuver Kasper Ossenblok in de editie van maart 2010, *nvdv*), is er dit jaar eindelijk sprake van permanentie en een fundament van dossierkennis, die kan doorgegeven worden aan een nieuwe generatie studentenvertegenwoordigers (stuffers). Dat werd hoog tijd, gezien het nog steeds VVS is die als gesprekspartner aan tafel zit bij de overheid en de Vlaamse studenten vertegenwoordigt in vergaderingen met de hoge bonzen van instellingen allerhande. Als een studentenraad VVS onderbelicht, dan legt het dus een hypotheek op zijn verdere werkingsjaar.

De aandacht die bepaalde stuffer hadden voor VVS, bleef niet onopgemerkt. Niet gek, gezien de VUB-administratie die vorm van engagement niet gewoon is. Dat bleek wel op meer dan een

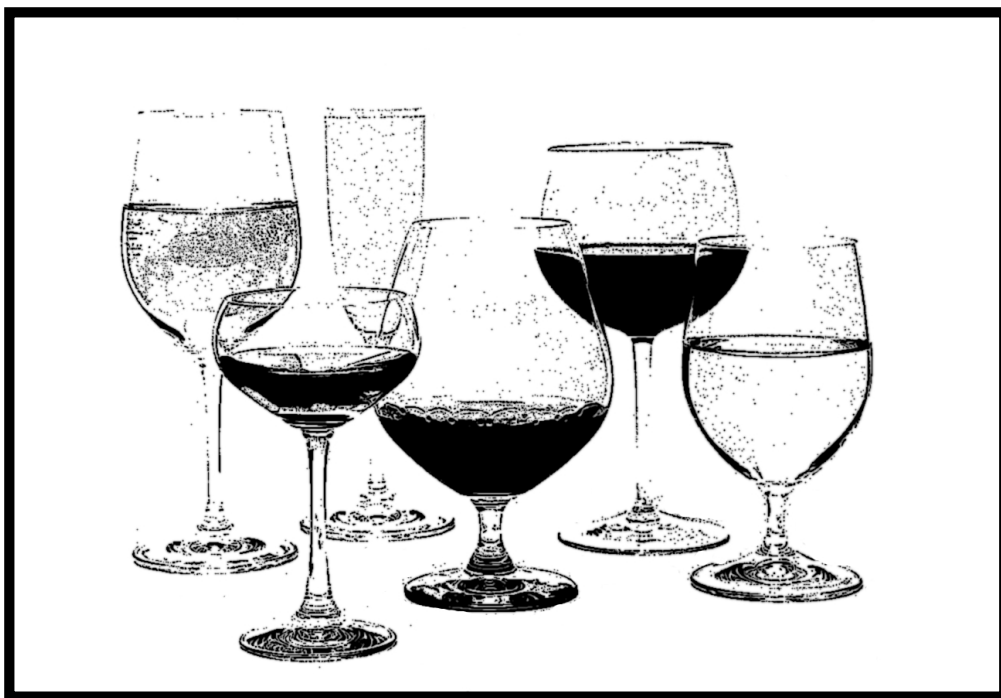
ontmoeting tussen studentenvertegenwoordigers en VUB-administratie. De meewarige blikken die een stuffer kreeg tijdens zijn betoog pro plateau regime, bijvoorbeeld. Of die keer toen een andere stuffer het had over hoe studentenhuisvesting deel uit maakt van de core business van de studentenraad. Antwoord? "Studeren, dat is je core business."

De VUB mag dan wel beweren dat het studentenvertegenwoordiging hoog in het vaandel draagt, in de geesten is het idee eigenlijk nog steeds aan een rijpingsproces bezig. Studenten die zich engageren in hun instelling, krijgen aan de VUB niet wat ze verdienen. Zonder de minste vorm van ondersteuning wordt een stuffer (althans, een stuffer zonder 'cv-engagement') bij regel de gesel van zijn eigen agenda. Ongeacht de opportuniteit ervan, is het debat over een stafmedewerker (betaalde medewerker die zich normaal gezien bezighoudt met de praktische, niet-inhoudelijke zaken, *nvdv*;) nooit gevoerd.

Onmacht of onwil

Misschien is dat wel hetgeen de studentenvertegenwoordigers van de VUB ook sterk maakt: roeien met de riemen die ze hebben en hun plan trekken. De slinger dreigt zich op die manier echter te veel naar het pragmatische te bewegen. Door al dat organisatorisch optreden, wordt het groter verhaal al eens uit het oog verloren, en verzandt menige algemene vergadering van de studentenraad al te vaak in discussies over de interne werking. De studentenraad kan wel degelijk zijn rol spelen als pressiegroep en anticiperen op beleidskeuzes van de VUB (bijvoorbeeld huisvesting, mobiliteit, inschrijvingsgelden) die de student aanbelangen of misschien niet ten goede komen, maar dan moet er ook de tijd zijn om zich er op te kunnen concentreren, een lijvig dossier samen te stellen en de grieven te berde brengen.

Eigenlijk zijn er maar twee analyses mogelijk. Gaat het om onwil, dan dient de stuffer met de vinger gewezen te worden. Dringt de analyse zich

Vergaderruimte studentenraad

Foto: Sarah Hamdi

"Niet voor niets vragen sommige grijze heren zich af wat er eerst was: het studentenengagement of de lege stoel?"

echter op dat de studentenraad er door die berg van werk gewoonweg niet toe komt, dan is het de VUB die boter op het hoofd heeft. Zich blijven verschuilen achter de doodoener "Wij vinden studentenparticipatie heel belangrijk", gaat dan echt niet meer op. Het is uitkijken naar de komst van het nieuwe studentenvoorzieningsdecreet en zijn inplanting binnen de VUB. Eventueel kan de oprichting van een paritair samengestelde stuvoraad, met zowel VUB-personeel als studenten, het inhoudelijk debat wel meer aanvuren.

Dat wil niet zeggen dat er dit jaar niets van inhoudelijk werk geleverd is. Na jaren van palaveren lijkt massablokken meer en meer ingang te vinden in de hoofden van de administratie, met recentelijk de toegiften in de bib en het Centrum voor Studie en Begeleiding. De 'New Deal for Brussels', op poten gezet door onder meer de VUB-studentenraad, heeft er mede voor gezorgd dat de student in ieder geval vertegenwoordigd wordt in de raad van bestuur van de nieuwe Brusselse vzw, resultaat van de fusie tussen Quartier Latin en VLOPHOB, die zich bezig gaat houden met studentenhuysvesting en -mobiliteit. Er was de Week van de Verlichting

en zelfs een eigen brochure. Maar toch, er had meer ingezet.

Plichten en rechten

Het vraagstuk over de werkdruk kent natuurlijk ook een keerzijde van de medaille. Als alle verkozenen een minimum van hun theoretisch engagement in de praktijk zouden omzetten, zouden de inspanningen niet zo geconcentreerd zijn op de schouders van de bestuurders en enkele hard werkende av-leden. Ook dit jaar vierde het absentisme hoogtij. Illustratief zijn de verslagen van de verschillende zittingen: wie hen er op nakijkt, zal onder het titeltje 'Afwezig' opvallend vaak dezelfde namen tegenkomen.

Dat is natuurlijk geen baanbrekende analyse - niet voor niets vragen sommige grijze heren zich af wat er eerst was: het studentenengagement of de lege stoel? – maar toch dient er op gehamerd te worden dat een verkozen studentenraadslid minstens evenveel plichten als rechten uit zijn mandaat put. Hij of zij is immers de spil geweest van een democratisch proces, genaamd studentenverkiezingen. De discussie, die gaandeweg het tweede semester opstak, of een

verkozen raadslid al dan niet als ontslagnemend beschouwd kan worden als hij een bepaald aantal algemene vergaderingen verzuimt, is eigenlijk al praat na de vaak. Studentenparticipatie begint in de eerste plaats bij de student zelf. Dat hij er dan ook iets mee doet.

Apolitiek antwoord op politiek?

Een opvallende tendens, niet alleen aan de VUB maar in heel Vlaanderen, was de apolitieke houding in stuverkringen. Waarlijk elke studentenraad leek zich te haasten om zo snel mogelijk de handen van diverse acties (onder andere de Shamebetoging en de Frietrevolutie) af te houden. Een schouderklopje – "We juichen het engagement van studenten toe, maar steunen de actie als studentenraad zelf niet" – was het hoogst haalbare voor de organisatoren. Los van de inhoudelijke discussie toch twee vragen. Eén: waarom doen/kunnen Franstalige stuvermiddens dat blijkbaar wel? En twee: blijven Vlaamse studentenraden hun apolitieke houding vasthouden als een politieke maatregel bijvoorbeeld de inschrijvingsgelden drastisch verhoogt?

Nieuwe wind

Het is altijd koffiedik kijken wat een nieuwe lichter stuvors gaat meenemen van zijn voorgangers, zeker wanneer nagenoeg alle verkozenen voor het volgend academiejaar voor hun debuut staan (of voor de studentikozen: nog geen klak mogen kopen). Slechts twee van de pasverkozenen zetelen ook tijdens het huidige academiejaar. Vanzelfsprekend hebben al die jonge leeuwen recht op een aanpassingsperiode, maar de vraag is of ze die tijd wel krijgen.

Er is namelijk heel wat op til in Vlaanderens hoger onderwijslandschap. Niet alleen de al eerder aangehaalde vertegenwoordiging in de nieuwe vzw en het nieuwe stuvodecreet, maar ook de huisvestingskwestie, een nog verder doorgedreven internationalisering en het steeds wederkerende probleem van de inschrijvingsgelden. Hoe gaat de samenwerking tussen VUB en ULB nog verder evolueren? En o ja, wie wordt de (nieuwe) rector? Genoeg redenen dus om van meet af aan bij de les te zijn en die aanpassingsperiode tot een minimum te beperken. Teambuildingsweekends in Kasterlee zijn wat dat betreft misschien wel goed voor de *teamgeist*, pintelieren in het KulturKaffee is dat evenzeer. Ook op de VUB kan er immers 'intensief vergaderd' worden. ❖

Doodseskaders en guerrilla's

Gesprek met een politiek vluchteling

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Het is altijd gezellig bij Pedro. Hij gaat zitten in de eetkamer en strijkt met zijn vingers over zijn snor. Pedro praat levendig over verleden, heden en toekomst. Voor de staatsgreep werkte Pedro als ambtenaar op het Nationaal Instituut voor Werklozen in San Salvador en studeerde hij economische wetenschappen en politieke economie. Tijdens de progressieve staatsgreep kreeg hij een job aangeboden, maar toen de Junta verrechtste zag hij zich verplicht om zijn land te verlaten. (De getuige verkoos anoniem te blijven en kreeg de fictieve naam Pedro mee, *nvdv*.)

De Junta

“Als student kende ik veel mensen aan de politieke linkerzijde die aan politiek deden. Hierbij waren studentenleiders, proffen en vakbondsmensen. We hadden allemaal een gemeenschappelijk punt: de Centraal-Amerikaanse Universiteit José Simeón Cañas. Evengoed leerde ik ook militairen kennen aan de universiteit. Wanneer de Junta zich organiseerde, werd ik opgebeld om mee te werken aan het project. Ik kreeg de post van onderdirecteur voor wegverkeer. Dat hield voornamelijk het regelen van transport en bussen in.”

De samenleving waar Pedro in opgroeide werd gekenmerkt door grote discrepanties en veel armoede. “Beetje bij beetje wordt je je als klein kind bewust van al het verrotte om je heen. In een samenleving is een kind het laatste waar rekening mee gehouden werd. De beste scholen waren voor de gegoede kinderen, het mooiste fruit was voor de rijkste. Later krijg je inzicht in wat “rechtvaardigheid” en “kansen” zijn. Tegen je twaalfde heb je de noties van wat goed en wat slecht is. De vakbond, de leerkrachten, de oppositie en professoren kregen klappen op straat omdat ze demonstreerden of omdat ze iets tegen de gevestigde groepen zeiden.”

“Toen ik in het middelbaar onderwijs zat, liep ik mee in een betoging en de politie greep hardhandig in. Twee jongens stierven die dag. Ik kreeg gelukkig geen slaag. Met de jaren merkte ik dat het gevestigde politieke systeem niet deugde. Ik werd overtuigd *izquierdista* (iemand aan de linkerkant van het politieke spectrum), maar ik was geen lid van een organisatie of politieke partij.”

“Een mens controleert de subjectieve gevoelens van angst die men in zich draagt niet.”

El Salvador kent een woelige geschiedenis, de burgeroorlog kent haar rechtstreekse gronden in de jaren 1930. Linkse, indiaanse- en boerenbewegingen verzetten zich tegen het militaire regime van Maximiliano Hernández Martínez, wat resulteerde in de executie van Agustín Farabundo Martí. De militaire regimes volgden elkaar op en de grote sociale tegenstellingen zorgden er voor dat de spanningen hoog bleven. In de jaren 1970 en 1980 zagen verschillende bewegingen het licht: waaronder het *Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional* (FMLN), en het *Frente Democrático Revolucionario* (FDR). Tot deze laatste beweging behoorde ook de socialistische partij *Movimiento Nacional Revolucionario* (MNR). Op 15 oktober 1979 pleegden een groep jonge militairen een coup, maar deze beweging was anders. “Zij hadden tot doel om het democratische proces in het land te initiëren.” De coup werd rechtser en rechtser en keerde zich tegen de progressieve krachten. Het conflict moet men gedeeltelijk ook binnen het kader van de koude oorlog bekijken, waar de Verenigde Staten de conservatieve krachten ondersteunde.

“Vanuit militair oogpunt was de putsch een succes. De militairen controleerden het land helemaal. Oorspronkelijk was het plan om in de regering alle progressieve krachten te verenigen, zo kwamen er liberalen, christendemocraten, sociaaldemocraten en enkele marxisten aan de macht. Vanuit de Verenigde Staten keek men bijzonder argwanend naar de nieuwe constellatie, dus begonnen ze te flirten met de *democracia cristiana*. De christelijke partij overtuigde de ambassade ervan dat zij hun project alleen zouden kunnen voeren, de anderen waren overbodig om een democratie op z'n Amerikaans te vormen.”

“Er werden enkele maanden na de staatsgreep twee leden (van de vijf) van de Revolutionaire Junta uit de regering gehaald. Natuurlijk, officieel gesproken gaven zij hun ontslag. Uiteindelijk

bleven de conservatieven als enigen over met twee figuren uit andere partijen, Pedronetten zeg maar. Als 'nationale consensus' werden enkel voorstellen van de christendemocraten aanvaard. Zo werd een democratisch project afgebroken. Toen de socialisten en de marxisten de regering verlieten, verloor de Junta de steun van het volk. De mensen van de linkervleugel werden het slachtoffer van repressie, het leger zette mensen vast en de eerste moorden waren een feit.”

De doodseskaders

In het najaar van 1980 zag Pedro zich verplicht om zijn positie te verlaten. Op een jaar tijd was de politieke situatie radicaal veranderd en veranderde hij van regeringsmedewerker tot vluchteling. Dit was niet alleen voor hem zo, ook vrienden en kennissen moesten hetzelfde doorstaan. “Nog

voor ik mijn positie verliet, liet een vriend mij weten dat ik ook op de lijst van de doodskaders stond. Op een dag moest ik beslissen. Blijven wachten tot ik aan de beurt was of het land verlaten? Veel keuze was er niet.”

“Het moeilijkste voor mij was het volgende: een mens controleert de subjectieve gevoelens van angst die men in zich draagt niet. Alles rondom je versterkt die angst. Op een dag werd een vriend van mij gevangen genomen. Daarop besloot ik het land te verlaten.”

“Het ergste is dat ze veel mensen hebben vermoord. Als je weet dat je blijft leven, kan je opkomen voor jezelf, zij het met woorden of op een andere manier. Zodra er geweld wordt gebruikt, en er mensen geëlimineerd worden, zoals gebeurde met een pak mensen uit mijn omgeving, wordt alles anders.” Het verzet organiseerde zich en dat nam verschillende vormen aan: sociaaldemocraten, progressieve christenen, marxisten, pacifisten. De revolutionaire bewegingen waren erg divers en omvatten arbeiders, boeren en indianen.

De Salvadoraanse regering was erg brutaal in het uitschakelen van tegenstanders van het regime. In het bijzonder werden kritische priesters gevisieerd en genadeloos afgemaakt. Er waren destijds enkele incidenten die de internationale pers haalden, zoals de moord op vier Amerikaanse nonnen of aartsbisschop Romero. Om de totale chaos te vermijden stelde het regime de nachtklok in. Na zes uur 's avonds werden mensen die nog op straat waren zonder pardon neergeschoten. “Nog voor een biertje gebleven? De doodskaders vroegen niet wie je was. Ze keken je aan en schoten je neer. Voor hen was alles en iedereen die op straat rondhing een *comunista*. De militairen doodden in enkele gevallen louter voor het plezier. Zonder motief.”

Het regime ontnam Pedro vrienden en familie. Ook verloor Pedro een broer. Die was dokter. Hij verzorgde elke gewonde, evengoed soldaten als mogelijke guerillero's. Enkel omdat hij patiënten verzorgde die ter linkerzijde stonden, werd hij vermoord. Hij was zelfs niet actief in een politieke partij. “Wat blijft nazinderen is dat je weet dat een *cretin* zijn geweer heeft genomen en je broer heeft doodgeschoten. Rancune en pijn loeren dan om de hoek. Je vergeet het nooit. Vergiffenis? Niet iedereen van mijn vrienden en familie had iets met politiek te maken. Wij kwamen van het platteland. In die dagen gebruikte het leger de *tactiek van de verschroeiide aarde*. Als er een dorp was waar men ook maar van vermoedde dat er een vorm van

verzet aanwezig was, moest alles daarrond er ook aan geloven. In El Salvador bestaat er geen familie zonder slachtoffers van de *Escuadrones de la muerte*.” De zaak van Pedro's broer werd tot de dag van vandaag niet opgehelderd en dat weegt zwaar. Het psychologische trauma van de onverwerkte burgeroorlog duwt op de hele Salvadoraanse maatschappij, zoals in vele Centraal-Amerikaanse landen, waar een grondige dialoog tussen links en rechts urgent is.

Pedro was en is een pacifist en vond niet dat het conflict een oplossing bood voor het probleem, daarom sloot hij zich niet formeel aan bij een guerrilla. Anderzijds zag hij wel de noodzaak van een guerrilla in en steunde hij hen politiek gezien. “Wanneer je gemarginaliseerd bent, maakt het niet uit of je vechtend sterft om de zaken te veranderen of dat je sterft van de honger. Als je je niet verdedigt, zullen de anderen je niet helpen.”

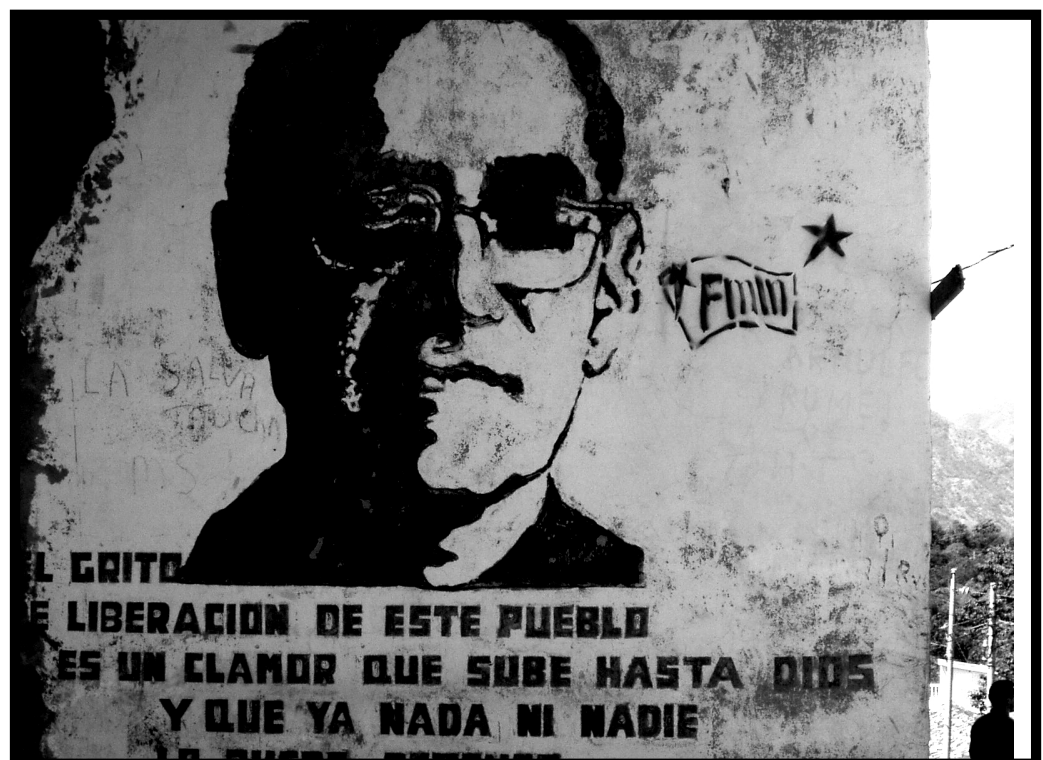
België en de weg naar de vrede van Chapultepec

Pedro kende enkele Belgische priesters die in El Salvador hadden gewerkt, vandaar zijn beslissing om naar België te komen. Hij kon het land de eerste keer tamelijk gemakkelijk met het vliegtuig verlaten. Hij keerde na zeven maanden terug omdat hij dacht dat de situatie veranderd was. “Ik

was naïef. Ik dacht verkeerdelijk dat het politieke apparaat mij vergeten was.”

“Bij toeval werd de dag dat ik aankwam een vriend vastgezet. Ik sprak met enkele vrienden en ik merkte al snel dat er niets veranderd was. Ik bleef uiteindelijk maar twee maanden.” Pedro dook die twee maanden onder. “De politie bestudeerde je routine, dus de truc was om die niet te hebben en steeds op verschillende plaatsen te slapen.” Wederom wist Pedro het land zonder problemen te verlaten. “Ik wist niet voor hoe lang ik in België ging blijven, ik wist alleen dat het voor heel lang was.”

In België aangekomen leerde Pedro enkele andere Salvadoranen kennen – er waren slechts weinig Salvadoranen in België. De leiders van de *frentes* reisden door Europa, om hun zaak bij de verschillende regeringen te duiden. Hij sloot zich aan bij de *Movimiento Nacional Revolucionario* (MNR), een sociaaldemocratische partij van El Salvador. “We werkten over heel Europa om de regeringsleiders van het belang van de onderhandelingen en dialoog in El Salvador te overtuigen. Frankrijk (met president Mitterand, *nvdv*), Zweden en Mexico ondersteunden de onderhandelingen. Zo begonnen de gesprekken, niet dankzij Reagan of Bush.”

Aartsbisschop Romero

De eerste stappen naar de vrede werden gezet vanaf het begin van het conflict. Toen Guillermo Manuel Ungo (MNR) uit de Junta stapte, reikte hij onmiddellijk de hand uit om tot een onderhandelde politieke oplossing te komen. Aanvankelijk kreeg dit idee zelfs geen gehoor, maar met de jaren groeide de wil en noodzaak om tot een consensus te komen. De verschillende partijen begonnen vanaf 1984 de onderhandelingen aan in La Palma, Chalatenango en San Salvador. In 1992 werd de vrede van Chapultepec (genaamd naar het Mexicaanse presidentiële paleis, *nvdv*) ondertekend.

“De vrede van Chapultepec was belangrijk, omdat het een noodzakelijke voorwaarde was om het doden te stoppen. Ik stond er niet positief of negatief tegenover.” *De Comisión de la Verdad para El Salvador* (Commissie voor de Waarheid voor El Salvador, *nvdv*) was evenwel alles behalve grondig in haar werk en lang niet alle misdaden werden opgehelderd. “Om tot rechtvaardigheid te komen, zijn in het geval van El Salvador een paar moedige mensen nodig. De militairen die opereerden in de zone waar mijn broer woonde, waren allemaal luitenanten of majoors, nu zijn het kolonels of generaals. Daar ligt het echte probleem. Er zijn misdaden waar er voor het onderzoek ondersteuning van de ambassade van de Verenigde Staten nodig is. Zolang er daar ook niet wordt meegewerkt is het bijzonder moeilijk om tot de grond van de zaak te komen. Zelfs het Vaticaan kon de schuldigen van de moord op

“De militairen doodden in enkele gevallen louter voor het plezier. Zonder motief.”

Monseigneur Romero, de vermoorde pater of de Amerikaanse nonnen niet op de beklagdenbank zetten.”

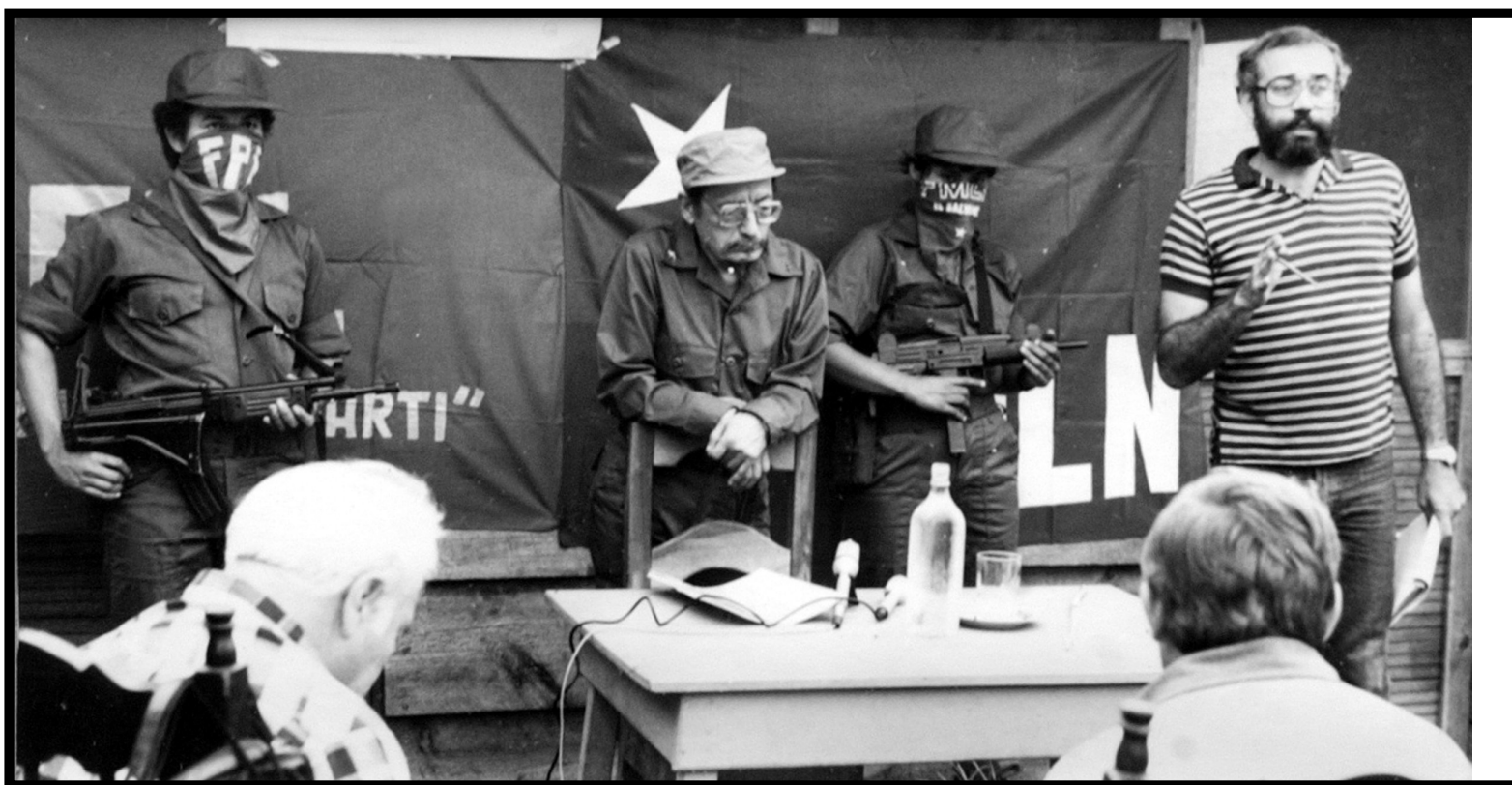
Toen de vrede van Chapultepec tot stand kwam, had Pedro al een leven in België opgebouwd. “Vele van mijn vrienden en familieleden waren dood. De weinigen die nog leefden, migreerden naar de Verenigde Staten.” Begin 1991 stierf de leider van het MNR Guillermo Manuel Ungo in Mexico, de nummer twee werd neergeschoten in Guatemala. Pedro stopte in de jaren 1990 met zijn politieke activiteiten.

Het FMLN en de mara's

Het FMLN groeide uit tot een democratische partij en ze leverden de laatste president. Dat is echter niet steeds zo geweest, het was lange tijd een kleine partij. Nu is de partij meer consensusgericht. De partij ontbreekt echter middelen in

vergelijking met de rechtse partijen. “Er zijn mogelijkheden tot vooruitgang, tenzij ze corrumperen. Corruptie is helaas geen privaat eigendom van rechts.”

In de nasleep van de burgeroorlog lijkt de Salvadoraanse maatschappij nog steeds door geweld te zijn doordrenkt. Een buitenlands fenomeen werd in het land geïnjecteerd, namelijk de *maras* of bendes. Ze zijn bijzonder gewelddadig, smokkelen mensen, wapens en drugs. “De mensen moeten eten, een dak boven hun hoofd hebben, toegang hebben tot onderwijs en dokters. Criminaliteit is de veruiterlijking van de problemen van de Salvadoraanse maatschappij. Dit is een probleem dat wellicht alleen hardhandig aangepakt kan worden. Voorlopig zijn er geen succesvolle alternatieven geweest. Als dit probleem blijft aanslepen, kan de rechtverleugel dit probleem op electoraal vlak misbruiken en hen fysiek elimineren.” ❖

VUB goes international

First impressions

DOOR IEVA ROZE

What do you do when you want to live and study in Brussels, but find yourself stuck between the choice of either the VUB or the ULB? Well, you choose one of them and learn the language.

That's what happened with me, I wanted to stay in Brussels no matter what. Although I was ready to pay "the big bucks" I couldn't find any college or university in Belgium that would offer a bachelor degree in English in the field I wanted. Hence I was left with the two main universities of Brussels. And surprisingly for me and my entourage, I decided to go for VUB and learn Dutch. You would ask yourself why?

Mainly, because I read the regulations for enrollment, talked to some faculty members and students and came to the conclusion that learning Dutch for one year and going straight to VUB isn't such a crazy idea after all.

After doing some research to back up my choice, I found out that the VUB offers intensive Dutch courses for free all academic year long for anyone who lives in Brussels. On top of that there is a special two weeks course just before the academic year for German speaking students, giving the much needed base for everything that is necessary to start off- vocabulary, grammar and sense of the language.

Furthermore, it is possible to enroll at the VUB with very little language skills. In fact I was stunned how normal my story seemed to be to the people I encountered at the open door day. It was a big relief since I actually went to the open door day thinking that I will face the doomed reality of my insane idea to study in Dutch. And even if it didn't seem normal to them they were pretty happy that I was there, and seemed open to the idea that more and more people like me would come. Finally there was one more thing that made the idea of going to the VUB more pleasant. The fact that most of the study material is in English, which would make my life way easier.

Then I thought why would a university want people who will have to go through a lot of challenges in the beginning? I realized that in the first year they take everyone who applies; Flemish or not, to then start the elimination process. But as I furthered my investigation, I came across an interesting trend. Almost all the international students studying in Dutch seem to pass. It makes sense when you think about it. If you have enough motivation to learn Dutch in a really short period of time, in a city where the main language is French, and you can freely talk in English with almost anyone, your pretty damn motivated to get your bachelor degree. Another point is that both the Dutch speakers, as the foreign language speakers are not yet familiar to all the terminology and jargon that is necessary for their new academic career. It is amazing how fast and easy one can learn a language once one finds itself in the actual environment.

The VUB already has extensive master programs in English that attract many international students. Of course, starting a bachelor program in English is not an easy task, but I can say that the VUB is doing everything and more to attract and prepare international students to their bachelor programs. Because more are coming, especially considering that the VUB is located in Brussels, the capital of Europe! Plus everyone wants a cheap education. As new employees for institutions arrive to Brussels every week, they bring their families with them, including children that have just finished high school.

And they are just a small proportion of the people who might find it appealing to get their diploma in Dutch.

In the end one can only learn and deepen ones language skills only by living it, and I'm grateful that the VUB understands this.

"It is amazing how fast and easy one can learn a language once one finds itself in the actual environment."

Het Duits economisch model doorgelicht

Verketterd door sommigen, aanbeden door anderen

DOOR JOREN JANSSENS

Het is een en al Duitsland dat sociaal-economisch de klok slaat. Het Duits model wordt heden ten dage door economen opgevoerd als het Tweede Wirtschaftswunder, beschermer van de euro en locomotief van de Europese economie. Duitsland heeft ook België geen windeieren gelegd. Maar liefst 18,9 procent van de Vlaamse uitvoer gaat richting Duitsland. De sterke economische groei, de historisch lage werkloosheidscijfers en Duitslands grootste bijdrage tot het noodfonds geven bondskanselier Angela Merkel dan ook zelfverklaard recht tot spreken. Sommigen zien in Duitsland de toekomst, anderen de nachtmerrie. Ook in België wordt her en der geopperd het Duitse model na te volgen en wil men zich steeds vaker spiegelen aan Duitsland.

“In landen als Griekenland, Spanje en Portugal zou de pensioenleeftijd niet lager mogen liggen dan in Duitsland. Met één gemeenschappelijke munt kunnen we het ons niet permitteren dat sommigen meer vakantie hebben dan anderen”, zo stigmatiseerde en stereotyperde Merkel begin mei wederom de Zuid-Europese landen. Niets nieuws onder de zon. Aanvankelijk liet ze kortweg weten dat Athene moest boeten voor haar laksheid en fraude, ongetwijfeld een gevolg van de verkiezingskoorts die woedde in eigen land. Al goed dat ze achteraf toch wat kalmeerde. Uiteindelijk draaide het Grieks fiasco uit op een situatie waarin Griekenland enkel kon overleven bij de gratie van de Europese solidariteit, die voornamelijk Duits geld bevatte.

Via Merkels' uitgelekte tekst, die nogmaals bewijst dat eerlijke opschepperij minder siert dan valse bescheidenheid, is Europa alvast op de hoogte gebracht dat indien de EU competitief wil blijven in deze geglobaliseerde tijden, we de Duitse economie als maatstaf moeten gebruiken. Concreet en officieel werd deze uitspatting vertaald bij wijze van het 'competitiviteitspact', dat de Frans-Duitse as voorstelde op de Europese top van 4 februari 2011. In essentie betekent dit langer werken, minder verdienen, meer privatisering, minder sociale bescherming en last but not least, een afschaffing van de automatische indexering. Een opmerkelijke opvatting, komend van een land dat na de creatie van de euro jarenlang als een van de grote teleurstellingen gold.

"Het 'pact', lees dictaat, werd dan ook niet zonder reden door sociaaldemocraten afgeschilderd als ultraliberaal en asociaal."

Het 'pact', lees dictaat, werd dan ook niet zonder reden door sociaaldemocraten afgeschilderd als ultraliberaal en asociaal. Gezien de meeste regeringen in Europa echter conservatief zijn, en de meerderheid in het Europees parlement centrum-rechts is, mag u zich alvast aan een reeks verregaande, maar daarom niet altijd wenselijke, economische transformaties verwachten.

Toegegeven, Duitsland is er in geslaagd een reeks indrukwekkende economische prestaties te verwezenlijken en weet goed waarom ze dit doet. De vergrijzing zal nergens zo hard toeslaan als in Duitsland. De overheidsschuld wordt snel weggewerkt en nieuwe schuldpbouw werd grondwettelijk aan banden gelegd, gecombineerd

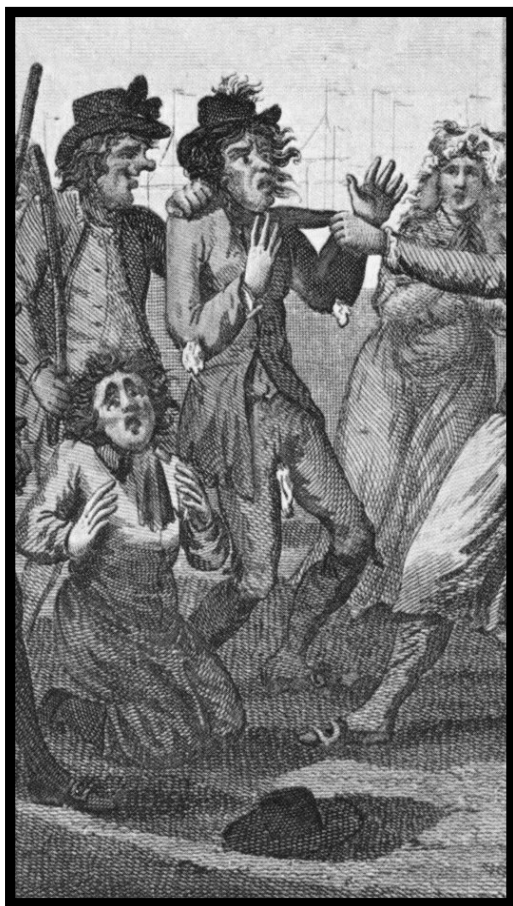
met een economische groei die haast Chinese proporties aanneemt en een historische daling in het aantal werklozen. Er wordt 30 procent meer geïnvesteerd in onderzoek en innovatie dan in België, een groen beleid zorgt voor een groene economie (zoals u weet de enige economie van de toekomst) en driejarige opleidingen in het technisch en beroepsonderwijs worden sterk gestimuleerd door middel van een combinatie van school en werk waarbij de leerling-arbeider een loon ontvangt.

Een analyse van het alomtgeprezen Duits succes legt echter ook enkele aspecten bloot die, op zijn zachts uitgedrukt, niet navolgenswaardig zijn.

De traditionele economische theorie zegt ons dat meer groei meer werkgelegenheid betekent. Tot dusver bevinden we ons op veilige gronden. Deze redenering wordt meestal aangevuld door de stelling dat meer werkgelegenheid ook meer inkomen en dus een stijgende consumptie biedt. Laat dit laatste nu net het knellend schoentje van de Duitse economie zijn.

De Duitse economie is sinds jaar en dag gebaseerd op export. Na de Tweede Wereldoorlog was buitenlandse koopkracht de enige manier om de wederopbouw van het land te bekostigen. Tegenwoordig vindt Duitsland vooral emerging markets, namelijk machines, voertuigen, motoren, ... in groeiende landen en de derde wereld. Het legendarisch mythebeeld van de zuinige Duitse consument, die als verklaring diende van de geringe binnenlandse consumptie, houdt geen steek en heeft ook nooit steek gehouden. Het ontbreekt de bevolking simpelweg aan voldoende koopkracht. Jammer genoeg vertaalde de economische groei van 2004-2010 zich niet in hogere lonen met bijkomende stijging van de koopkracht en binnenlandse consumptie, maar in hogere winsten voor de hoogste inkomens, de zelfstandigen en grootkapitalisten.

Het mag dan ook geen wonder zijn dat Duitsland, samen met Finland, Israël en de VS, de kroon spant inzake inkomensongelijkheid. Ondanks de daling van de werkloosheid van 10,5 naar 6,8 procent, is de armoede in Duitsland gestegen van 12 naar 15 procent en is het aantal werkende armen verdubbeld.

Slechts vijf landen, waaronder België, zijn er in geslaagd de kloof tussen de laagste en de hoogste inkomens te verkleinen. In België heeft men de onevenredigheid tussen tewerkstelling en inkomensongelijkheid vermeden door overheidstussenkomst, met name door middel van dienstencheques en een verlaging van de sociale bijdrage voor lage lonen. Naast sociale, spelen hier ook economische voordelen: de sterke binnenlandse consumptie zorgt voor minder afhankelijkheid van buitenlandse afzetmarkten.

De klassieke stelling dat sterk geïndustrialiseerde landen een grotere nood hebben aan gekwalificeerde, dus beter betaalde jobs, is een vlieger die niet op gaat voor Duitsland. De aard van de economische activiteiten, waarvoor vaak slechts ongeschoolde arbeid benodigd is, leent zich immers tot een bewerkstelling van een grote lage lonensector. In deze sector worden maar liefst 6,5 miljoen Duitsers tewerkgesteld, voor nettolonen van 4 tot 6 euro per uur. Hoe is dit mogelijk?

Duitsland kent een lange traditie van loonmatiging. Tussen 2000 en 2008 bleven de lonen nagenoeg onveranderlijk. Men kan zich de vraag stellen of, zoals in België, geen bindende cao's (collectieve arbeidsovereenkomsten, nvdr.) werden opgesteld met betrekking tot de arbeidsvoorwaarden. In Duitsland onderschrijft slechts de helft van de bedrijven deze bestaande cao's. Zij behouden zich dus het recht om hun loonbeleid individueel te voeren. De oorzaak van de grote lage lonen sector ligt dan ook besloten in het feit dat voor de helft van de bevolking geen cao's geldig zijn met als bijkomend, tevens meest verontrustend, feit dat in Duitsland geen wettelijk bindend minimumloon bestaat.

Sinds de roodgroene regering onder leiding van Gerhard Schröder ('03-'05) werden daarenboven

de zogenaamde 'Hartz-hervormingen' doorgedrukt. Kortweg vertaalt dit zich in een streng arbeidsmarktbeleid om zoveel mogelijk mensen aan het werk te zetten. Hierdoor kan men moeilijk werk weigeren, ook erbarmelijk betaald werk, zonder de uitkering of een deel ervan te verliezen. De bevolking zit als het ware gevangen in een verstikkend keurslijf dat werd opgelegd door de Duitse staat. Een alternatief voor onderbetaald werk is onbestaande. Een werkloosheidsuitkering van 350 euro per maand laat weinig aan de verbeelding over.

Een andere consequentie van deze hervorming was de inplanting van de zogenaamde 'mini-jobs', waarbij de verloning niet meer dan 400 euro mag bedragen. Volgens Duitse vakbonden is dit de voornaamste reden voor de daling van de werkloosheid. Oorspronkelijk ingesteld als opstapje naar een voltijdse baan, hielp het de creatie van slecht betaalde jobs, voornamelijk in de horeca en de gezondheidszorg. Voornamelijk vrouwen vallen eraan ten prooi.

België is dan veel verschuldigd aan Duitsland, de daling van ons begrotingstekort is voornamelijk een gevolg van de goede economische conjunctuur die binnenwaait vanuit Duitsland, enige relativisering van het Duitse model lijkt toch op z'n plaats. De prestaties die worden neergezet zijn immers niet meer dan een belichaming van gefaald sociaal overleg.

In essentie draait de discussie rond twee verschillende attitudes: een ethische en een pragmatische. Vinden we het respectievelijk schandalig om werknemers tegen erbarmelijk lage lonen tewerk te stellen of zijn we al tevreden dát ze aan de slag zijn en bijdragen tot de sociale zekerheid in plaats van er geld uit te putten? Geen van beide absolute benaderingen lijkt erg doeltreffend, evenmin een Belgische economie op een kortzichtige Duitse leest geschoeid.

Afwachten wat het rondje sociaaleconomische onderhandelingen, dat 'formateur' Elio Di Rupo voert, oplevert. Als die überhaupt al iets opleveren... ❖

"De bevolking zit als het ware gevangen in een verstikkend keurslijf dat werd opgelegd door de Duitse staat."

Het nieuws van morgen: u aangeboden door de Vleeslobby.

Satire!

DOOR KENNETH PONTZEELE, PIET VAN DE VELDE EN DE RONDE TAFEL

Concierge versterkt medisch team VUB

Na vele klachten van studenten die in de Medische Dienst weinig tot geen medisch personeel vonden, heeft de administratie van de VUB besloten om versterking aan te werven. In navolging van een permanente verpleegster is nu ook Jozef Vandersteele overgeplaatst naar deze dienst. Ongetwijfeld een verbetering, ware het niet dat deze man overgeplaatst is van de Dienst Verwarmingsonderhoud. De administratie verklaarde wel dat de man een specifieke cursus 'studenten-EHBO' heeft moeten volgen. Deze cursus richtte zich naar het schijnt specifiek op de meest voorkomende medische kwaaltjes bij studenten. De Moeial ging daarop op gesprek met Sarah Hamdi, de verantwoordelijke voor personeelsbeleid: "Wij hebben echt niet zomaar Jef van de boilers in de ziekenboeg geplaatst hoor, deze man heeft ondermeer een driedaagse cursus 'eerste behandelingen bij delirium tremens en problematisch drugsgebruik' moeten volgen, wat volgens onze statistieken veruit het grootste probleem is waarmee men zich hier aanmeldt." Toen we de man zelf vroegen wat hij vond van zijn nieuwe job, reageerde die eerder stoïcijns: "Ik denk zelfs dat mijn ervaring met chauffages goed van pas zal komen. Zo is de remedie voor longwater ('verdrinking', nvdr.) blijkbaar hetzelfde als die voor water in de leidingen: kloppen met een engelse sleutel."

Vlamingen vragen zich af waarom zij weer dat vervolgingscomplex achter zich aan hebben

Een situatieschets: Diedrick was een huilende Vlaams-nationalist die wij probeerden te interviewen. Tussen de tranen door konden wij enkel vaststellen dat dit interview, dat normaal over zijn verdiensten in de wereld van het vendelzwaaien zou gaan, niet liep zoals gepland. De moegetergde man was een zoveelste illustratie van wat naar verluidt al langer leeft onder Vlaamse kringen: de tergende vraag waarom dat vervolgingscomplex altijd weer de verdedigers van de Vlaamse zaak moet hebben. "Alsof het nog niet genoeg was dat de Vlaamse bewegers de grootste politieke paria's zijn in de Belgische geschiedenis, uitgespuwd door het grootkapitaal, de vakbonden en de Waal", klonk het diepriet. "De constante paranoia, het consequent herinterpreteren van elk banaal feit als een laffe aanval van Belgiqueske-nikske, het wordt ons uiteindelijk óók teveel!" besloot de man, waarna hij weemoedig de Vlaamse Leeuw begon te neuriën en zich nog een Freedom Pils opende.

Ook vegetariërs met uitsterven bedreigd door dolfijnencomplot

Iedereen weet dat de mens zijn superieure positie heeft verworven door het eten van zijn concurrenten in de voedselpiramide. Op deze wijze heeft de mens al de krachten van hun gedode slachtoffers geërfd (voor de non-believers: gelieve de wetenschappelijk onderbouwde documentaire 'The Highlander' te raadplegen). Het spreekt dus voor zich dat vleeshaters, in hun besloten kringen bekend als vegetariërs, een heuse verkeersdrempel zijn in het evolutionaire pad van de mensheid. Deze hebben zich zelfs verenigd in groeperingen die zich inzetten voor het diervriendelijk behandelen en beschermen van die arme bestjes, die nota bene wel onze concurrenten zijn in de struggle for life, voornamelijk zij die het dichtst bij ons staan qua

intelligentie, zoals de dolfijn. Een probleem dat de Japanse bevolking wel al eeuwen heeft ingezien. Zij bestrijden namelijk al sinds mensenheugenis deze plagen uit de krochten van de oceaan met hand, tand en stokjes. Maar de dolfijn heeft onlangs - mogelijk in samenwerking met die andere smeerlap, de walvis - een verschrikkelijk tegenoffensief ingezet. Een gecoördineerde aanval van de blauwe horde zorgde voor een golf die zomaar eventjes half Japan en de wereldwijde kernindustrie de daver op het lijf jaagde. We zijn gewaarschuwd. Ook de veggies. ❗

Volgende keer:

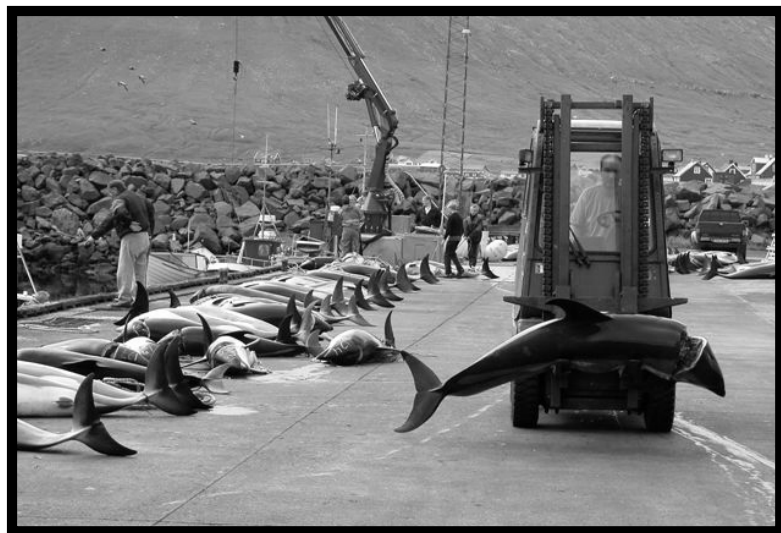
"Koala's: de echte onderdrukkers van de Aboriginals?"

"Alle eerstejaarsvakken vanaf nu gedoceerd door Security"

"Tweede zit warm onthaald, zomervakantie toch maanden te lang!"

In leven en welzijn zie ik jullie volgend jaar terug, tot dan.

"De constante paranoia, het consequent herinterpreteren van elk banaal feit als een laffe aanval van Belgiqueske-nikske, het wordt ons uiteindelijk óók teveel!"

Ontmoeting met Jeff Wall

Een kunsthistorische fotograaf met een visie

DOOR SARAH FELLAHI

Op maandag 23 mei werd een lezing op touw gezet waar de kunstenaar-fotograaf Jeff Wall (°1946) zijn tentoonstelling 'The Crooked Path' voorstelde in gezelschap van Hans de Wolf (professor VUB) en Joël Benzakin (curator) aanwezig waren. De Moeial was ook aanwezig.

Na 2 jaar hard labeur werd de tentoonstelling eindelijk geopend. Een gebeurtenis die zich leent tot een voorsmaakje voor het grote publiek, door niemand minder als Jeff Wall himself. De lezing was een succes en kon rekenen op een volle zaal. Dit mag echter niet verbazen, gezien Jeff Wall niet enkel een grote naam in de fotografiewereld is, maar ook vanuit een enorm origineel concept werkt waarbij andere grote kunstenaars hem inspiratie geven en grote invloed uitoefenen op de realisaties van zijn foto's.

Wie is Jeff Wall, denken vele lezers waarschijnlijk. De Canadese fotograaf is sinds de jaren '70 bezig met kunstzinnige fotografie. Binnen deze werkwijze neemt hij kunstwerken van beroemde kunstenaars als voorbeeld, onder andere Manet en Delacroix. Hij maakt gebruik van hedendaagse middelen om de compositie van wereld beroemde werken na te maken. Ondere andere La Mort de Sardanapale van Delacroix zal de inspiratie zijn voor de foto The Destroyed Room (1978).

Terug bij de lezing. Deze begon met een kleine inleiding met bijhorende bedankwoordjes van de curator. Hij verantwoorde onder ander waarom de expositie een nogal eigenaardige opstelling heeft: "De tentoonstelling is niet chronologisch of volgens een vast stramien geplaatst, maar elke zaal vertelt een ander verhaal in Jeff Wall zijn oeuvre."

Daarna nam Hans de Wolf, hoofdredacteur van de catalogus, het woord. "Jeff Wall has deep convictions, he does not always speak openly about them, but at the end he sticks to it", zo verwoorde de Wolf zijn grootste bewondering voor de kunstenaar. Hij doet uit de doeken hoe de samenwerking tot stand kwam in 2008 om vervolgens over te gaan op de samenstelling van de werken en de opzet van de tentoonstelling. Het eerste deel van de tentoonstelling vergelijkt hij met een Japanse film waarin een koppel aangevallen wordt door 'gangsters' en waarbij de man wordt vermoord. Wat later, vervolgt de Wolf moeten vier mensen, waaronder de vrouw, de gangsters en een getuige voor de rechtbank komen. Het verhaal wordt uit de vier verschillende perspectieven aangetoond.

Overeenkomstig met de vier perspectieven vindt de Wolf dat de tentoonstelling ook op vier verschillende manieren kan bekeken worden. Eerst en vooral op een fotografische manier, ten tweede het verband tussen fotografie en kunst, waarover al lang hevig gediscussieerd ordt; zou een fotograaf meer met schilders en beeldhouwers moeten samenwerken of is fotografie kunst? De derde zienswijze is die van het autonome en creatieve proces en de positie van de kunstenaar in dit proces en ten slotte het historische en educatieve vlak.

Jeff Wall nam vervolgens zijn publiek mee in een korte virtuele rondleiding van de tentoonstelling waarbij telkens enkele voorbeelden werden aangehaald. Voor Wall heeft is de tentoonstelling niet als doelstelling een vergelijking tussen zijn werken en die van andere kunstenaars te bekomen. Hij ziet het als een poging om de mensen te laten beleven, doormaken,

"De tentoonstelling is niet chronologisch of volgens een vaste stramien geplaatst, maar elke zaal vertelt een ander verhaal in Jeff Wall zijn oeuvre"

ervaren wat hij bij deze werken ervoer.

De kunstwerken van de andere artiesten, zoals Wall verklaart, werden gekozen vanwege hun hoge kwaliteit en omdat ze simpelweg prachtige kunstwerken zijn, en rechtstreeks in betrekking staan tot wat hij doet. Daarbij wil hij aan het publiek zijn interesses laten zien in de artiest achter de werken die hij als uitgangspunt gebruikt. De eerste twee kamers, om het publiek op te warmen om de tentoonstelling te zien, zijn de zogenaamde "historische kamers" met zijn biografie, invloeden en zijn oudste werken, waaronder 'the destroyed room'.

In een poging te begrijpen waarom hij fotograaf werd vertelde Wall kort zijn verleden. Zijn carrière als kunstenaar begon als schilder. Hij deed dit tot in de jaren '60, een woelige periode voor kunst, conceptuele kunst, minimal art, ... waarvoor de interesse van het publiek steeds groter werd. Deze revolutionaire transformaties wekte ook Wall's aandacht, waarop hij besloot zich helemaal te verdiepen in deze nieuwe kunsten.

Maar in de jaren '70 belandde hij in een moment van schaamte. Wall was niet tevreden over zijn eigen inbreng in de kunst en voelde dat meer mogelijk was. Na het afscheid van de schilderkunst vond hij zijn draai niet en wist niet wat te doen. Hij besloot wel degelijk definitief de schilderkunst de rug toe te keren (waarom hij dit deed weet hij zelf ook niet goed) en zich te storten op een van zijn andere interesses, de fotografie. Wat hij zoal teweegbracht in de wereld van de fotografie kan je maar beter zelf ontdekken... ❖

De tentoonstelling loopt van 27 mei tot en met 11 september. Voor verdere informatie zie: www.bozar.be

Sport als emanatie van een cancerogene cultuur

Opinie

DOOR MAARTEN COLETTE

Men denkt met de horloge in de hand, zoals men het middageten gebruikt met het oog gericht op het beursblad; men leeft zoals iemand die voortdurend “ergens te laat kan komen”. Nietzsche verhaalt over de toenemende individualisering en de opkomst van de massamaatschappij. ‘We zijn allen geen materiaal meer voor een samenleving; dat is een waarheid waarvoor het nu tijd is!’

Op dinsdag 18 juli 1995 komt de Italiaanse wielrenner Fabio Casartelli op 24-jarige leeftijd om het leven tijdens de vijftiende etappe van de Ronde van Frankrijk tijdens de afdeling van de Col de Portet d’Aspet. Casartelli stort zichzelf zonder valhelm naar beneden en komt met zijn hoofd tegen een muurtje terecht. Hij overlijdt enkele uren later in het ziekenhuis. Op woensdag 19 juni 1995 legt het wielerpeloton in gesloten rangen en tegen langzame snelheid de zestiende etappe af, die later wordt geneutraliseerd. Casartelli’s ploegmakers overschrijden als eersten de finishlijn. Ze wilden de Tour vervolgens beëindigen, maar werden door Casartelli’s weduwe finaal omgepraat. De premies van die dag worden aan de nabestaanden gegeven. Op de plaats van het ongeluk wordt een gedenksteen geplaatst.

Op woensdag 12 maart 2003 overlijdt Andrei Kivilev, een profwielrenner uit Kazachstan, ten gevolge van een val tijdens de tweede etappe van de rittenkoers Parijs-Nice, in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Kivilev droeg geen valhelm.

“...sportbeoefening (is) van vrijetijdsbesteding doorgeschooten naar een gebeuren waarin collectief georganiseerde waanzin haar meest wansmakelijke hedendaagse uitdrukking vindt ...”

Zijn dood was de onmiddellijke aanleiding voor de Internationale Wielervedstrijdorganisatoren om het dragen van een valhelm verplicht te maken.

Op maandag 9 mei 2011, tijdens de derde etappe van de Ronde van Italië maakt de Belgische wielervedstrijdorganisatoren Wouter Weylandt een ernstige val tijdens de afdaling van de Passo del Bocco. Weylandt zou met zijn pedaal achter een muurtje zijn blijven haken, waarna hij viel en twintig meter over het asfalt schoof. Na enkele vergeefse pogingen om hem te reanimeren bevestigt de Giro-dokter dat Weylandt overleden is. Later bleek dat Weylandt overleed ten gevolge van een schedelbreuk. Zijn ploegmakers reden een dag later in gestrekte draf de finish tegemoet, waarna ze het Giro-peloton verlieten. Het rugnummer 108 zal nooit meer deel uitmaken van het Giro-peloton.

Met de grootst mogelijke stelligheid zou ik willen beweren dat al deze ongelukken hadden kunnen worden voorkomen, ware het niet dat wielervedstrijdorganisatoren, managers en

sponsors niet geïnteresseerd zijn in het welvaren van deze moderne gladiatoren – gladiatoren want het voorwerp van volksvermaak – maar enkel en alleen in de eindeloze accumulatie van winsten.

Dat is de exponent van de verabsolutering van het consumptief kapitalisme, dat geen aandacht heeft voor het individuele welbevinden maar lijdt aan dezelfde verziekelijkte groeiwang als die waaraan de samenleving – het ware overigens beter geweest om deze term te herdefiniëren, bijvoorbeeld naar naast-elkaar-leving – in haar geheel lijdt. Sporters en hun entourage zijn allen in hetzelfde bedje ziek. Hoewel het bij haar entourage vanzelfsprekend een manifeste onwil betreft om in te zien dat sportbeoefening van vrijetijdsbesteding is doorgeschooten naar een gebeuren waarin collectief georganiseerde waanzin haar meest wansmakelijke hedendaagse uitdrukking vindt, ligt dat bij sportmensen zelf enigszins anders. Onmachtig om ooit iets anders te ondernemen dan zich bij het circus te voegen moeten zij wel meefietsen in het economisch bedrijf waarin niemand nog om prestaties maakt

wanneer die niet uit te drukken vallen in aantal gemaakte doelpunten, afgelegde kilometers, behaalde snelheid of verbruikte calorieën.

En of dat zo erg is? Aan het eeuwig doormalende maatschappijcircus te zien in elk geval niet. Nergens is onbegrensd optimisme meer op zijn plaats dan in onze huidige consumptieve maatschappij. Want aan de keerzijde van een wereld die geregeerd wordt door 'wespen', 'gesneden brood' en 'kevers' heerst Koning Koers. En Koning Koers is tot een verkleinde kopie van de totale samenleving verworden. Wie niet wil of kan deelnemen aan de uitdagende structuur van rationeel georganiseerde euforie moet zijn toevlucht maar zoeken tot heilzame middelen als daar zijn medicijnen, psychotrope stoffen en alcohol. Deze mensen zijn de maatschappij tot last. Middelengebruik stelt hen in staat om opnieuw mee te fietsen in de rittenkoers van het leven. Dat is de schaduwzijde van een cultuur waarin niemand zichzelf nog ongelukkig vermag.

Veel mensen blijken niettemin een verlies aan levenslust of een zwaar teneergeslagen stemming met zich mee te dragen. In 2008 pleegden in België 1027 mensen zelfmoord, ofwel drie mensenlevens per dag. Een veelvoud aan zelfmoordpogingen is de intrieste tendens die daarmee gepaard gaat. We leven in wat een gehaaste maatschappij heet te zijn. Resultaten dienen te worden verzekerd. En anoniem, want elk van ons is vervangbaar. Hierdoor neemt de agressie toe. De opkomst van extreem- en gematigd rechtse partijen zoals Vlaams Belang en N-VA is daaraan niet vreemd. Onverdraagzaamheid wordt sociaal aanvaard. Nergens vindt men nog de bereidheid om tot een consensus te komen. De democratie functioneert niet meer.

Uit dit alles kan niet anders dan worden geconcludeerd dat het onbegrenste streven naar geluk precies ongelukkig maakt. Het vermoeden dat het grote aantal ongelukkige mensen het resultaat is van een samenleving waarin ongebreideld vooruitgangsoptimisme en groeiwang centraal staan, is geen gewaagde hypothese. Iemands waarde wordt immers niet langer afgemeten aan zijn intrinsieke kwaliteiten en aan de duizend en een mogelijkheden die zij of hij benut om van dit leven in termen van immantente reflectie een goed leven te maken, maar integendeel aan de mate waarin iemand dingen met een onmiddellijke impact genereert, en die in winstcijfers kunnen worden uitgedrukt. Daarin ligt het echte drama van deze maatschappij verscholen. De beloftevolle vlucht vooruit blijkt een blinde sprong in het diepe water te zijn.

Het wielerpeloton en haar entourage is de weg lang geleden kwijt geraakt. ❖

Op 22 mei, 1990 kopte De Moeial:

- uit de oude doos -

Examentijd, mooie tijd !

Plant een keer patatten

Over voor- en tegenstanders van genetisch gemanipuleerde piepers

DOOR STEPHANIE ROMANS

In de strijd tegen de aardappelziekte (*Phytophthora infestans*) zijn twee nieuwe helden opgestaan. Half god, half gewas, gaan de DURPH- en de Fortuna-aardappels de strijd aan met de ziekte waar al ettelijke zwakke aardappelvriendjes het leven aan verloren. **Natuur – Mens: 0-1.**

Want uiteraard, deze helden zijn niet zomaar uit het stof verrezen. Integendeel, ze zijn ontstaan door genetische manipulatie. Door middel van ingenieuze technieken zijn de aardappels resistent gemaakt tegen de aardappelziekte, die telers jaarlijks vele euro's kost. Wat een geluk, weer een zorg en bergen aan kosten minder!

Echter, tegen de tijd dat dit artikel verschijnt, zal er een protestactie hebben plaatsgevonden in Wetteren, alwaar een open proefveld ligt waarop de *gentech* aardappels geplant zijn, om zo onderzoek te doen naar de gevolgen van gentechnologie. De actie bestaat eruit een poging te doen de ggo's (genetisch gemodificeerde organismen) te vervangen door biologische aardappelsoorten. Maar waarom zou men de Vooruitgang in de weg willen staan en het Onderzoek belemmeren?

Tijdens het volgen van de - toch redelijk levende - internetdiscussies en bij het lezen van verschillende publicaties (al dan niet voor of tegen de ggo's), valt het op dat de argumenten verdeeld kunnen worden in twee brede groepen: technische en maatschappelijke argumenten; om er maar een label op te plakken.

Achter die eerste groep argumenten scharen zich vele redeneringen. Voorstanders benadrukken hoezeer er kosten bespaard zullen worden. Er is minder verlies aan oogst vanwege de ziekte, er hoeft minder gespoten te worden om de planten te beschermen, kortom: besparing van tijd en geld. Bovendien wordt het leven van de boeren een stuk aangenamer, gezien de plant zoveel makkelijker te telen is.

Milieuorganisaties zijn echter weinig overtuigd door het discours van de voorstanders van de aardappels, die men liefkozend ook wel 'Frankensteinvoedsel' pleegt te noemen. Zij vrezen een groot verlies aan biodiversiteit, aangezien het om een open veldproef gaat en niet eentje in een afgesloten kas. De aardappel zou dus wel eens, op de een of andere manier, in een

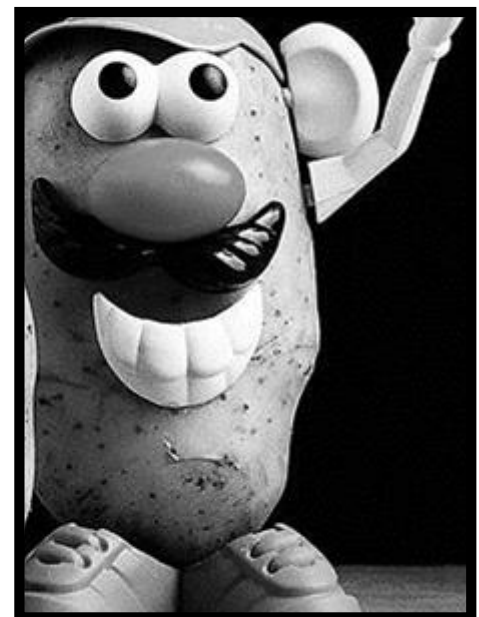
nabijgelegen veld een plekje kunnen vinden waar hij zich ook wel prettig voelt en zo tussen de 'normale' gewassen terecht kunnen komen. Consumenten die niet gediend zouden zijn van ggo's in de *stoemp*, zijn gedoemd in onzekerheid te leven, vermits geen mens hen kan garanderen dat hun aardappel biologisch is. Bovendien zijn er aardappelsoorten, verkregen via gewone 'veredeling', die ook resistent zijn gemaakt; de veldproef heeft daarom geen enkele zin.

Aansluitend op nog een hele riedel andere, (meer) technische argumenten, waarvan de details u hier bespaard zullen blijven, steunt de claim op vrij onderzoek. Opmerkelijk is dat beide kampen zich van het vrij onderzoek bedienen als argument om de proef te rechtvaardigen dan wel te bekritisieren. Wetenschappers vinden het hun goed recht een proefveld aan te leggen, hun onderzoek zou niet zomaar belemmerd mogen worden. Aan de kant van de actievoerders wordt het principe van vrij onderzoek echter ook gesteund, maar een aanvullende noot is op zijn plaats. Wanneer wetenschappelijk onderzoek immers een grote impact heeft (of kan hebben) op de maatschappij, dan is een breed, maatschappelijk debat meer dan op zijn plaats. En daar ontbreekt het tot op heden aan.

En zo sluiten we naadloos aan op de tweede soort argumenten: de maatschappelijke. De boer uit de voorgaande paragraaf krijgt zoals gezegd een veel beter leven. Minder moeite doen voor meer inkomsten. Het lijkt wel een sprookje. Wat men echter stiekem vergeet te vermelden is het volgende: we hebben het hier over genetisch gemodificeerde organismen. Er bestaan bedrijven – bijvoorbeeld het chemieconcern BASF, dat samenwerkt met Monsanto – die zich bezighouden met het manipuleren van DNA van planten en dieren. Wanneer ze dan op een dag een plant weten te creëren met een goede eigenschap, dan heeft dit bedrijf vervolgens een patent op de desbetreffende plant. Het jammerlijke gevolg hiervan is dat kleine, arme boeren volledig buitenspel worden gezet op de internationale markt. Het is voor boeren in armere landen vaak onmogelijk om het dure zaad aan te kopen, waardoor zij dus in een erbarmelijke concurrentiepositie verkeren ten opzichte van de Grote Bazen. Dit leidt tot monopolies van bedrijven als Monsanto, iets wat de biodiversiteit eerder kwaad dan goed doet. Dit is echter een argument dat vrijwel compleet genegeerd wordt in

het discours van voorstanders van de *gentech*-aardappel, alsof het niet belangrijk zou zijn. De hele proef in Wetteren krijgt hiermee toch een wrange bijmaak, gezien die duidelijk een signaal stuurt naar de samenleving. Ondanks verschillende natuurlijke alternatieven wordt er toch gekozen voor de genetisch gemanipuleerde variant waardoor er over de hele wereld, zoals zo vaak, opnieuw arme boeren de dupe zullen zijn.

Op dit moment is het nog afwachten hoe de actie en de tegenbetoging op 29 mei in Wetteren zullen verlopen. Hopelijk barst er na de actie op zijn minst een discussie los en kunt u zich volop mengen in een constructief debat over de zaak. ❗

The understanding

Fictie!

DOOR ETIENNE CORNEEL
FOTO SARAH HAMDI

Light casts a shadow on the wall, a man, bent over his desk, panting, working vigorously, his arms, like spider legs, moving at a fast pace. Sweat drips from his forehead, he exhales a cloud of smoke, takes another drag from his cigarette and crams it forcefully into the overflowing ashtray. The floor is littered with bits of metal, wires, scraps of paper, and a number of exotic looking tools, yet, except for the mess, the room is empty. The bare walls only house the shadow of the man at work. Suddenly, like a startled animal, he stops and takes a step back, gazing intently at the object on the table. "Yes..." he mumbles "yes...it is finished". Slowly he stretches out

his arm and gently strokes the object that lies still on the table. "Yes...my masterpiece". As the first rays of the sun start slipping through the closed curtains he reaches in his pocket and pulls out a cellphone. Completely calm now as in a trance he slowly dials a number.

"Hello...yes...I know it is very early but I wanted to let you know that I have a new work to submit to the exhibition...yes...I know it opens today but I feel that this would be a very important addition...yes...could you come by today? As soon as you can...yes? Ok...see you then."

A few hours later a buzzing sound breaks the silence of the room and a small, overweight man makes his way up the stairs. He is out of breath when he reaches the top floor and enters the smoke filled apartment.

"Hello?...ah...there...you...are" He says while catching his breath and shakes the hand of a tall man standing in the middle of the room, he has greasy hair and an unkept beard, he looks tired but his eyes show an intense concentration.

"So..." the overweight man says, averting his eyes from the intense gaze of the tall man "what is this you wanted to show me...may I remind you that it is very unorthodox to submit a work of art this late"

"Yes...I know...but I feel that the exhibition would not be complete without this...wait...I will show you". The tall man takes two steps towards the table which is now covered with a white piece of cloth. In a swift motion he draws back the blanket, revealing the object on the table. The overweight man shuffles closer and starts examining the piece, every now and then emitting a "mh" or an "ah".

"Yes" he says finally "I believe this is your best work yet...astounding...I will send somebody over to pick it up right away"

"No...please...I will bring it over personally"

"Alright...as you wish...then I will see you there...goodbye"

The tall man doesn't say anything as the overweight man stumbles down the stairs.

It is still very early as the tall man makes his way down to his car where he, very carefully, places the object on the backseat and climbs behind the wheel. He knows what will happen today...he has been in similar exhibitions. People will pass by his work and they will be puzzled by it, they will try to wrap their tiny little minds around it and maybe even have it explained to them by a guide. They might like it or maybe dislike it but they will never even begin to understand.

This feeling has grown in him from a voice nagging in the back of his brain to a soul consuming hatred that keeps him awake at night, quenching his need for food or company. But this time it will be different. A sinister grin comes over the man's face as he starts the car and goes over his plan in his mind. He glances at the package in the backseat. The exhibition has already started when the car pulls into the museum parking lot and the tall man hurries to get his precious piece of art in place. Just as he had expected the same faces he has seen many times before stare at him as he slips past, in his mind they have transformed into grotesque horrors that haunt him, gaping at his soul. If they would only understand, only then would they bestow upon him the admiration and respect that he deserves. His mind recoils at this thought and he knows that there is only one way. A shiver runs down his spine as he places the package on its designated place, a thin 1 meter pillar, under which a name-plaque reads "the understanding". Then he takes his place next to the object and waits. The murmur and footsteps of the crowd draw nearer and nearer...he takes a deep breath...still nearer...the sound echoes through the museum until it swells to a steady drone...still nearer...his legs start to shake...they are in the room next to him...a drop of sweat slowly makes its way down his forehead..."soon...soon"...his gaze is fixed upon the entrance but his mind is far away...until finally the first faces flood into the hall and his eyes meet theirs and their eyes meet his. He slowly pushes the object off the pillar...in the seconds in which the object makes its way towards the ground a smile comes over the man's face and his hate and love is fused to an understanding, a neutral feeling of bliss. ◆

Een vluggertje in een steegje met The Black Lips

Interview: Muziek!

DOOR PAOLA VERHAERT

Na een rumoerig, doch memorabel optreden in Botanique had de Moeial het genoeg niemand minder dan Cole Alexander tegen het lijf te lopen in een Brusselse steeg. Bekend om zijn empooi als gitarist bij flowerpunkband The Black Lips en berucht om zijn caprices op de bühne – Cole is niet vies van de occasionele strippartij, ontlasting van lichaamssappen of speekseluitwisseling met zijn collega's – leek Cole Alexander ons de uitgelezen kandidaat voor een vluggertje met de Moeial.

Tijdens het interview werden we geëscorteerd door een ietwat curieus dansend duo dat niettemin hun urbane paringsdans onderbrak om een illuster loopje in te zetten richting Atlanta's eigenste *enfant terrible*. Tezamen met een bedankje en hun diensten bood het koppel tevens een groengetinte sigaret aan, die Cole op zijn beurt afwees. Of hoe ook leden van een punkband de diva kunnen uithangen.

Cole Alexander: Ik heb het niet zo voor weed, het is te sterk voor me. Ik rook liever hasj.

de Moeial: Ik houd het in gedachten voor de volgende keer. Je bent kennelijk een fervente fan van Iggy Pop. Heb je ooit de kans gekregen om het podium te delen met hem?

C.A.: Nee, we hebben eigenlijk nog niet opgetreden met hem, ik wou maar dat het zo was! Wel hebben we ooit een nummer van hem gecoverd, het eerste nummer van zijn eerste band, The Iguanas. Het heet 'Again & Again' en het dateert nog van voor zijn tijd bij The Stooges.

dM: Welke andere muzikanten hebben Iggy's status in jouw ogen kunnen bereiken?

C.A.: Ik houd van Blind Willie Johnson en van Dock Boggs... en natuurlijk ook van The Ramones.

de Moeial: Net zoals The Ramones hebben ook jullie voornamelijk korte, maar krachtige nummers.

C.A.: Ja, dat klopt wel. Ik denk dat het vooral te maken heeft met ons ongeduld.

dM: Dat ongeduld is ook te vinden in het aantal albums dat The Black Lips op de markt brengt. Jullie zesde album, 'Arabia Mountain', zal binnenkort verschijnen. Waar kunnen we ons aan verwachten?

C.A.: Het wordt zoals het vorige album. Maar dan veel beter.

dM: Jullie zijn in zee gegaan met Mark Ronson voor 'Arabia Mountain'. Hoe is dat verlopen?

C.A.: Ja, klopt. Het was geweldig, hij is ontzettend vriendelijk. Hij laat ons ook doen wat we willen en voegt er dan wat van zijn speciale elementen aan toe.

dM: Heel vanzelfsprekend is een samenwerking tussen jullie niet, toch?

C.A.: Ja, maar hij is heel smaakvol en laat ons ook ademen als het aankomt op onze muziek. Los daarvan is het werk dat hij zelf doet ook heel goed.

dM: De eerste single 'Go Out And Get It' klinkt alleszins veelbelovend. Een laatste vraag: Batman of Spiderman?

C.A.: (denkt diep na) Ik ben eigenlijk meer een voorstander van Spiderman... Maar het probleem is dat de manier waarop Batman tegenwoordig wordt geprofileerd, veel beter is dan Spiderman. Ik bedoel, de film over Spiderman is ronduit slecht.

dM: Dat valt inderdaad niet tegen te spreken.

C.A.: (slaakt een zucht) Het is verschrikkelijk, terwijl de vorige film over Batman vrij goed was. In theorie heb ik Spiderman echter wel liever. We hebben zelfs een nummer over hem geschreven voor het nieuwe album. We tonen er zijn duistere kant, zoals dat bij Batman is gedaan in de film *The Dark Knight*. In onze kindertijd hadden we op school een stripverhaal over Spiderman gekregen voor seksuele opvoeding. Ze verkochten die nergens, het was specifiek geschreven voor negenjarige kinderen op de lagere school. In dat stripverhaal vertelde Spiderman hoe hij als kind gemolesteerd werd en probeerde hij dat te voorkomen voor de kinderen van de toekomst. Daar gaat het nummer over, omdat het echt een trieste dag was voor ons toen we dat verhaal lasen. Weet je, we waren jong en Spiderman was onze held. En dan ontdek je dat de wereld eigenlijk fucked up is. Het nummer heet 'Spidey's Curse' en zal op 'Arabia Mountain' te vinden zijn.

dM: Laten we hopen dat jullie bijdrage aan de eeuwige tweestrijd der striphelden Spiderman ten goede komt. Bedankt voor het interview! ♦

"In onze kindertijd hadden we op school een stripverhaal over Spiderman gekregen voor seksuele opvoeding. Ze verkochten die nergens, het was specifiek geschreven voor negenjarige kinderen op de lagere school."

Foto: Tina Herbots

Christophe Deborsu: 'Dag Vlaanderen!'

Boekbespreking

DOOR JOREN JANSSENS

FOTO: SARAH FELLAHI

"Dank u, Vlaanderen", zo eindigt Christophe Deborsu zijn nieuwste boek 'Dag Vlaanderen!', meteen goed voor een bestseller. Deborsu had dit alvast nooit verwacht: "Ik ben er eerlijk gezegd van ontroerd".

Deborsu, het vleesgeworden koppelteken tussen Vlaanderen en Wallonië, werkt al ruim 23 jaar als journalist bij de RTBF en is ons welbekend van zijn columns in 'De Standaard', de rubriek die hij vroeger samen met zijn broer Frederic onderhield in 'De Zevende Dag' en als medemaker van de controversiële fictieve reportage 'Bye Bye Belgium', die in 2006 Wallonië deed beven op haar grondvesten.

Deborsu werd geboren in 1965, het laatste jaar dat Vlaanderen en Wallonië even welvarend waren. Vanaf toen ging het volgens Deborsu "richting ravijn". Ja hoor, de schrijver in kwestie is wel degelijk Franstalig, al zou men sommige passages toeschrijven aan een Vlaams-nationalistisch manifest.

"Ce livre c'est grâce à vous", zo ondertekende Deborsu zijn eerste exemplaar dat hij schonk aan niemand minder dan onze eeuwige premier van lopende (?) zaken. De allusie is duidelijk: Deborsu vroeg op 21 juli 2006 Leterme om de eerste strofen van het volkslied te zingen. Leterme stak van wal met 'Allons enfant de la patrie', niet de Brabançonne maar La Marseillaise, het Franse volkslied. Deborsu noemt het "de vier seconden die mijn leven veranderden". Leterme is ondertussen gelukkig psychologisch gerehabiliteerd en voorzag Deborsu zelfs van een wedergeschenk: een cd met alle Europese nationale volkslieden.

Het boek leest werkelijk als een handleiding over Wallonië. Deborsu staat stil bij 47 stellingen of vragen en komt uit op de verschillen of net de gelijkenissen tussen de twee landsdelen. Zo geeft hij antwoorden op precaire vragen als: 'Hoe hebben de Walen de Vlamingen rijk gemaakt?', 'Waarom zijn Vlamingen in onze ogen nazi's?', 'Waarom zijn de Walen het enige volk op aarde dat weigert meer autonomie te krijgen?', 'Zijn de Walen allemaal socialisten?' en 'Hoe beletten de Vlamingen de Walen Nederlands te spreken?' De antwoorden durven al eens kort door de bocht te zijn. Desalniettemin slaagt Deborsu erin enkele clichés omtrent de Waalse bevolking de wereld uit te helpen.

'Dag Vlaanderen!' is een mengeling van een autobiografie en geschiedenis en actualiteit van Wallonië. Maar vooral een eindeloze reeks faits divers. Wist u bijvoorbeeld dat 'la frite' in Wallonië werd uitgevonden rond 1680, dat 'Waal' oorspronkelijk van het Germaanse 'Walha' komt en 'de anderen' betekent, en dat de Waalse Saint-Nicolas uit de hemel komt gevlogen op een ezel? Of dat Wall Street zijn benaming volgens sommigen zou danken aan Waalse koloniale?

'Dag Vlaanderen' is dan wel niet intellectueel hoogstaand, het is zeker en vast een uiterst ontspannend boek en een heuse blikverruimer. De vele ludieke en de ietwat serieuze passages zijn soms lachwekkend en tegelijk droefstemmend. Een vleugje chauvinisme valt te bespeuren,

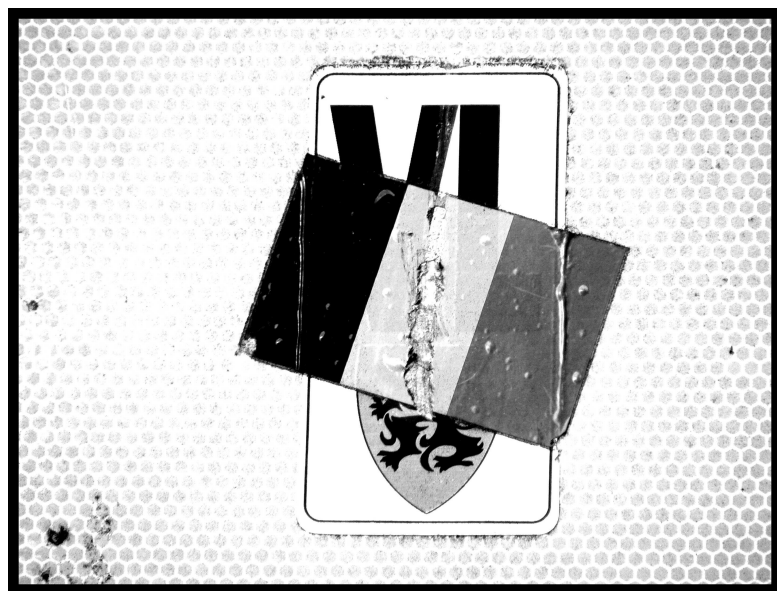
maar Deborsu aarzelt niet hevige kritiek te geven op 'zijn' gewest: "De vorige generatie was een gouden generatie...die het in Wallonië niet zou maken".

Vreemde zinsconstructies en woordkeuzes liet de uitgever staan. Niet enkel een sympathiek gegeven, het herinnert ons er ook aan dat Deborsu de eerste Waalse auteur is die een volledige publicatie in het Nederlands schrijft. Jammer, 'Dag Vlaanderen!', kan in geen enkele Waalse boekhandel besteld worden... ❖

'Dag Vlaanderen! Hoe Walen écht leven en denken',
Uitgeverij Borgerhoff & Lamberigts, 400 blz.
22, 50 euro.

'Dag Vlaanderen' is dan wel niet intellectueel hoogstaand, het is zeker en vast een uiterst ontspannend boek en een heuse blikverruimer.

Geluidskracht

Fictie!

DOOR JAN VAN DYCK

FOTO'S: SARAH FELLAHI

Nvdr: Dit is het eerste hoofdstuk in een langer verhaal. Een smaakmaker, zo u wilt. Als u de smaak te pakken zou hebben na een eerste paar lijnen, raden we u aan om een kijkje te nemen op het wereldwijde web waar ook het vervolg van dit verhaal door de bard van dienst is neergepoot.

Was het geluid vloeibaar, dan zou het regenen. Weelderige druppels die komen aanzeilen uit de nachtelijke hemel. Om dan met zachte tikjes neer te slaan. Maar dat is slechts beeldspraak. Want het geluid is niet nat, het is droog; en het valt ook niet, maar het zweeft, aangevoerd en omgeleid door de wind.

De Vrije Universiteit Brussel reageert niet meteen op dit neer dwarrelende geluid. Zoals elke vakantie ligt ze loom en onaangedaan neer op haar perkje, opgeruimd gevat tussen drukke verkeersaders. Toch, ondanks de rust van deze doordeweekse zomernacht, nog enkele wakkere studenten.

Studentenkamer 76, in de rode blok. Een single matras, met als bed slechts twee simpele paletten. Zo maakt het minnend paar niet al te veel lawaai, ondanks het schokken en de stoten waarmee ze zich aan elkaar overgeven. Rob onderin neemt juist over van zijn lief Elea bovenop. Even glijden ze uit elkaar, tot hij haar voor zich heeft. Daar gekomen, drukt hij een kus tussen haar schouders, in haar nek, achter haar oor. Ze draait zich en hij dringt weer binnen. Heerlijk ook zijn handen om haar hangende borstjes. Dan stopt hij met op haar leunen en richt zich, handen op haar heupen, op

Een kreun ontsnapt aan haar lippen.

Een andere studentenkamer, nummer 224, gele blok, op de 1ste etage. Zach is aan het knutselen. Origami, meer bepaald, het verfijnder papierwerk. Doorgaans vereist deze hobby een zodanige concentratie dat men er strak gespannen van rechtop zitten gaat. Niet zo voor Zach, die onderuitgezakt in zijn bureaustoel hangt. Hij vouwt dan ook al jaren hetzelfde figuurtje. Na al die training komt er in een mum van tijd weer eentje uit zijn handen gekropen. Waarvan hij het uiteinde met zijn briket laat oplichten. Hij vangt de vlam op de top door flink in en uit te ademen, terwijl hij de tip tussen zijn lippen geklemd houdt, zodat hij de gevulde papieren kegel als schoorsteen gebruiken kan. Aldus dompelt het pas geboren licht zijn gezicht in een steeds verschuivend reliëf. De diepliggende maar schitterende ogen, de scherpe rechte neus, de niet al te gevulde wangen, allemaal lijnen die dansen in de flakkering. Wanneer de vlam gedoofd is, en het kooltje rood opgloeit, laat Zach de rook in zijn gapende mond circuleren. Daarbij ontsnapt een restje dat wegdrijft, het licht van de bureaulamp in. Bij het wuiven van zijn hand reageert de wolk. Dat doet hem op het Sound Cloud festival vooruitblikken.

Een derde studentenkamer, nummer 116. Een ander soort geur, van wierook, die vanaf het stokje met een rechte aanloop de lucht in klautert. Een paar brandende kaarsen ook en een beeldje van de lachende Boeddha. Zig, gelegen op een rieten mat, die haar lichaam nu weer plooit en dan weer rekt, en zo een hele rits van posities of asana's doorloopt. Ze ademt in en strekt zich, ze ademt uit en ontspant zich. Haar gecontroleerde ademtocht is als een metronoom waarop ze met finesse haar oefeningen uitvoert. Bekend is immers hoe ademhaling en gemoedsrust, ja zelfs het bewustzijn, op elkaar reageren. Beheers het ene en je beheerst meteen ook het andere. Ze voelt zich dan ook kalm worden in lichaam en geest.

Maar het geluid komt dus neer dwarrelen vanuit de met licht vervuilde hemel en het duurt niet lang voor onze vier studenten het horen.

Zig, volledig ontspannen, met spieren die nog tintelen van de warmte en zintuigen die wagenwijd open staan, neemt het geluid als eerste waar. Het weerklinkt niet bijster hard, toch gaat het ongeduldig tekeer. Ze ligt in haar bed,

de kaarsen gedoofd, de wierook opgebrand. Een pauze... dan weer hetzelfde geluid. Het is ook geen continue toon, geen gezoem of gefluit, maar wel een soort geratel dat de aandacht elke keer opnieuw opeist. Ze verlegt zich. Even reikt ze verwachtingsvol naar de gevulde rugzak naast haar bed. Morgen naar het Sound Cloud festival. Daar wijdt ze een gedachte of twee aan, tot het geluidje weer komt aanzetten. Ze stopt haar hoofd onder haar kussen, wat helpt tegen het geratel, maar niet echt bevorderlijk is om in slaap te vallen. Ze zucht. Zo ver, dat ze als een echte yogi het moment van indutten zelf kan bepalen, is ze nog lang niet.

Reketekketek – gaat het ook op het kot van Elea en Rob. 'Hoor je dat?' vraagt ze aan haar vriend. Aan het stiksel van hun verlangen is ondertussen een einde gekomen. Nu liggen ze zwetend en puffend in elkaars armen.

'Wat, schat?' vraagt Rob op een eerder luie toon. 'Dat zachte geratel,' antwoordt Elea, 'Hoor je dat niet?'

'Hmm, zeker,' zegt Rob, 'Ik hoor het bonzen van je hart.'

Elea heft haar hoofd op: 'Nee, dat bedoel ik niet, lieverd, luister maar.' Maar juist op dat moment valt het geluid weer een tijdje weg.

'Zal wel een insect zijn, ofzo,' zegt Rob.

Elea keert zich met haar rug naar hem toe. Veel ruimte rest er niet. Wanneer het gewroet is afgelopen, is het geluid opnieuw in de lucht. Rob hoort het nu ook: 'Behoor je oorsuizingen niet na een festival te hebben?' vraagt hij. Maar ze zijn beiden moe en liggen nu knus en geborgen in mekaars curven. Het geluid kan dan ook hun slaap niet weren.

Volgens Zach is het geluid niets anders dan een zinsbegoocheling van zijn zwevende hersenen. Om deze hallucinatie te bezweren laat hij zijn computer een muzikje afspelen. Reggae. De muziek is als een rivier die met haar kabbelende stroming verstrooiing en rust brengt. Zach laat zich meevoeren, in zijn bootje dat kalmpjes heen en weer schommelt, om achter de volgende bocht de droomjungle in te verdwijnen.

Daarmee zijn de vier studenten aan het einde van hun dag gekomen en ook het geluid, dat nu eenzaam in de lucht hangt, houdt het voor gezien. Voorlopig toch althans. ♦

Crisiseconomie!

Recensie

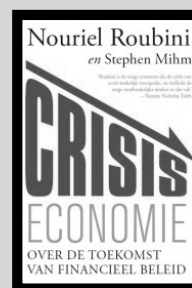
Crisiseconomie van econoom Nouriel Roubini en historicus Stephen Mihm handelt, zoals de naam al doet vermoeden, over onze globale economische situatie en hoe die de laatste maanden en jaren het nieuws beheerst. Roubini en Mihm trachten voor de leek de economische problematiek te duiden, en reikt hierbij zowel analyse-instrumenten aan, als mogelijke oplossingen. Een historisch overzicht van crisissen en manieren van denken erover, moet de lezer inwijden in de brede concepten die gebruikt worden in het boek. Hoewel soms kort door de bocht, is het toch een interessante inleiding om de economie ook te plaatsen in een breder spectrum, en niet te vervallen in onversneden kortetermijnanalyses, wat wel vaker gebeurt. De schrijvers vallen, voor alle duidelijkheid, niet op al te veel optimisme te betrappen.

Roubini is dan ook één van de economen die de crash van 2008 wist te voorspellen, al maakt hij snel duidelijk dat hij hierin zeker niet alleen was, een Cassandra-gevoel ten spijt. In soms zeer scherpe bewoordingen legt hij dan ook de vinger op de wonde, als het gaat over de grootste economische dreiging van het moment, wat al wel eens geduid wordt met de frase: *'Public Debt Crisis'*. De initiële respons van de verschillende overheden, om kapitaal te pompen in de noodlijdende economie, is voor Roubini dan ook nauwelijks meer dan het socialiseren van risico. Hij waarschuwt dan ook dat dit voornamelijk tot een anemische groei zal leiden, waarbij de crisis enkel wordt uitgerokken.

Het boek kan dan ook worden samengevat als een pleidooi voor een radicale hervorming van ons economisch en financieel bestel, waarbij de factoren die tot de crisis geleid hebben, duidelijk beleidsgewijs moeten worden aangepakt. De auteur blijven er echter wel bij dat crisissen endemisch zijn aan de markteconomie, en dat de mogelijkheid tot een crisisvrije economie enkel een fata morgana kan blijken. Economische-Wetenschappen populariserende literatuur met een duidelijke boodschap, het boek in een notendop. ❖

Moeialtip: Roubini kan ook lachen, duw Roubini + Daily Show op Google in, en geniet.

(nb)

Crisiseconomie · Over de toekomst van financieel beleid

Nouriel Roubini en Stephen Mihm

isbn: 9789057123313

2011

paperback

372p

prijs: € 29,95

uitgeverij: Nieuwezijds/EPO

Europa!

Een uitgeleide

DOOR NATHANIËL BOVIN

De eerste schuchtere aanval op de Europese gedachte vanuit fatsoenlijk rechtse hoek, is eindelijk ook in België ingezet. Publiek geheim dat het in België nog altijd, als politicus, *not done* is om het Europese project te scherp in vraag te stellen. Een eerste kentering in deze attitude viel de voorbije maanden te lezen in de media, voor de goede verstaander. Zo was de N-VA voor een Europese belasting alvorens ze ertegen was. Merkwaardig. Ook de bezoeken aan David Cameron, de hulding van Theodore Dalrymple en een futloze zoektocht naar een vervanger voor Frieda Brepoels lijken tekens aan de wand.

Jawel, Frieda Brepoels denkt er over om haar schup af te kuisen op Europees niveau. Niet dat we de dame dit misgunnen. Het is echter op zijn zachtst gezegd merkwaardig dat de N-VA - enthousiaste Europese Vendelzwaaiers als ze zijn - geen vervanger hebben klaarstaan voor het blauwe halfmond. Men zou denken dat de hulding van een slogan als "een sterk Vlaanderen in een sterk Europa", ook een energieke vertegenwoordiging van Vlaanderen in dit Europa ten gevolge zou hebben. Niet dus.

Een nog duidelijkere illustratie van het langzaam afglijdende parcours van Vlaanderens Europese voorvechters, noteerden we bij de komst van Václav Havel. Bart De Wever, beeldenstormer bij uitstek, vroeg zich in zijn tweewekelijkse column in De Standaard hardop af waarom men bij de kritiekloze eurofilie van de *Politiek Correcte Elite (PCE) (tm)* geen ernstige vraagtekens mocht plaatsen. Wanneer Václav Havel de Europese Unie vergelijkt met de Sovjet-Unie is dit niet het type van de pot gerukte vergelijking dat UKIP zondagpilot Nigel Farage zou maken, maar een ernstige waarschuwing van een gepokt en gemazeld vrijheidsstrijder. De elite wilt u, ja u, met alle macht de mond snoeren. Kritische vragen zijn gewoonweg niet toegelaten. *Jan Jaap Van der Wal-gewijs* wordt u de mond gesnoerd, je doet gewoon niet meer mee. Voor alle duidelijkheid, dit is eurorealisme, niet euroscepticisme.

Uiteindelijk is al dit weinig verbazingwekkend, al is het interessant om op te merken hoe het discours hier langzaam opschuift naar eurosceptische wateren. Frequente lezers van de Europese portalen op de nieuwssites van het Verenigd Koninkrijk, zullen de ideologische terminologie er gemakkelijk uit kunnen halen. Voor de N-VA voelt het natuurlijk ook natuurlijk aan. Op macro-economisch gebied evolueren we binnen Europa nu eenmaal naar Belgische toestanden. De Grieken zijn de Walen van de Europese *Belgificiëring*. In een transnationale conversatie waar men gemakkelijk punten scoort door de economische situatie te reduceren tot een hertelling van het fabeltje van de mier en de sprinkhaan, mag men aannemen dat het niet meer dan geoorloofd is om onze nationale *dadas* te projecteren. Nu de Duitse mier tegenover de Griekse sprinkhaan komt te staan, lijkt het niet onlogisch dat de Waalse en Griekse sprinkhanen samen vrolijk riedelend door het discours dansen.

Volgens deze lezing gaan we met Europa donkere dagen tegemoet. Een gebrek aan populaire legitimiteit, gekoppeld aan een aanslepende economisch-monetaire kanker zorgt in de gehele unie voor een opstoot in wat men vroeger wel eens als 'goedkoop populisme' wist te bestempelen. Populisme is, zoals u uiteindelijk al lang weet, een geuzennaam geworden, en

de schimmige Europese 'elite' zal het geweten hebben. Wie die elite is, hangt af van uw gesprekspartner. Eén ding is zeker, ze voelen zich gebonden aan God noch gebod, en hebben het slecht met ú voor.

Kosmopolitisme is niet aan de gewone, hardwerkende mens besteed. Gelukkig zijn er zij die u weten te vertellen wat deze wel nodig hebben. Wie heeft er nood aan een diepere samenwerking tussen Europese elites, als we gewoon met z'n allen Europees kunnen consumeren? Waarom verder gaan?

Nu is het enkel wachten tot de eerste maal dat zelfverklaard eurorealist Bart De Wever zich laatdunkend uitlaat over de *European Gravy Train*. Spanning alvast verzekerd. Laat me de eerste zijn om de Belgische eurofilie hierbij uitgeleide te doen. Het was leuk zolang het duurde. ♦

"De Grieken zijn de Walen van de Europese Belgificiëring."

AGENDA! juni 2011

Muziek

The 'Sounds' Jazz Club
11 juni

Marta Mus Band

Een vijflidige band die een mengeling van groove, soul en jazz brengt.

Tulpstraat 28, 1050 Brussel

Aanvangsuur: 22u

Prijs: /

Botanique

7 juni

Mathilde Renault

24-jarige pianiste brengt pop/folk muziek met invloeden vanuit de jazz -en wereldmuziek.

Aan de hand van 12 zelf geschreven liedjes stelt ze haar eerste solo-album voor.

Koningstraat 236, 1210 Brussel

Aanvangsuur: 20u

Prijs: € 7-13

Flagey/ Studio 4

5 juni

Festival de Wallonie: Nationaal Orkest van België

De twee violisten; 25-jarige Lorenzo Gatto en de 28-jarige Lise Berthaud, openen het festival de Wallonie onder leiding van Kwamé Ryan met muziek van Beethoven en Mozart.

Heilig-Kruisplein 1, 1050 Elsene

Aanvangsuur: 14u

Prijs: € 5-20

Le Caveau de Max

9 juni

Les Violons de Bruxelles

Drie violisten onder begeleiding van een gitariste en drummer brengen zelf gecomponeerde en gecoverde liederen.

Emile Maxlaan 87, 1030 Schaarbeek

Aanvangsuur: /

Prijs: /

Tentoonstellingen

Hallepoortmuseum/Centrum voor stedelijke cultuur (KMKKG)

25/11/2010 – 26/06/2011

1210-2010: Marollen, iedereen welkom

Reconstructie van de bijstand aan minderheden van 1210 tot 2010 aan de hand van alledaagse voorwerpen, archeologische vondsten, kaarten, archieven en

beeldmateriaal.

Zuidlaan, 1000 Brussel

Openingsuren: di. tot vr. 9u30 tot 17u, za. en zo. 10 tot 17u

Prijs: € 0-5

Musea en Archief van de Stad Brussel

03/12/2010 – 31/12/2010

Brussel in aquarel:

Een momentopname 1894-1987 door Jacques Carabain

Jaques Carabain reconstrueert het Brussel rond de eeuwenwisseling door middel van schilderijen.

Deze bracht de buurten in beeld die door moderneringswerken werden bedreigd op aanvraag van de toenmalige burgemeester Charles Buls.

Grote Markt, 1000 Brussel

Openingsuren: di. tot zo. 10 tot 17u

Prijs: € 1,50 -3

Villa Empain – Boghossian Stichting

11/03/2011 – 25/09/2011

Vrouwen tussen schroom en toom

Oosterse en westerse kunstenaars geven uitdrukking aan hun visies op het vrouwelijk lichaam.

Centraal staan de eeuwenlange kenmerkende verplichtingen van de vrouw, de ontsluiting en de onthulling in verschillende culturen.

Franklin Rooseveltlaan 67, 1000 Brussel

Openingsuren: di. tot zo. 10 tot 18u30

Prijs: € 8-10

Art & marges museum

08/04/2011 – 05/06/2011

Gek van Hongarije

De tentoongestelde werken zijn afkomstig van de

psychiatrische instelling van Pécs (Hongarije). Deze

zijn voor het eerste te zien buiten Hongarije. Camillo

Reuter verzamelde tussen 1918 en 1945 meer dan 2000

tekeningen van schizofrene en manisch-depressieve

patiënten.

Hoogstraat 312, 1000 Brussel

Openingsuren: di. tot zo. 11 tot 18u

Prijs: € 2-4

Koninklijk Museum van het Leger en de

Krijgsgeschiedenis (Legermuseum)

08/04/2011 – 16/10/2011

WarGame(s)

Een tentoonstelling met fotografische werken van

Virginie Cornet en speelgoed uit de Eerste

Wereldoorlog, is de eerste van een hele cyclus

genaamd 'Bespiegeling(en) over de Grote Oorlog'.

Jubelpark 3, 1000 Brussel

Openingsuren: di. tot zo. 9 tot 12u en 13 tot 16u45

Prijs: Vrije toegang

BOZAR expo

29/04/2011 – 26/06/2011

Junctions

Een hedendaagse fotograaf selecteert honderd

historische foto's uit de verzameling van het

fotomuseum Antwerpen. Dit jaar mocht Jean-Louis

Vanesch de foto's uitkiezen.

Ravensteinstraat 23, 1000 Brussel

Openingsuren: di. tot zo. 10 tot 18u, do. tot 21u

Prijs: Vrije toegang

Theater

Le Petit Chapeau Rond Rouge

20/01 -30/06

Jeud'impro

Improvisatietheater.

E. Devroyestraat 12, 1150 Sint-Pieters-Woluwe

Aanvangsuur: elke donderdag om 20u.

Prijs: Vrije toegang

Magic Land Theater

24 en 25 juni

'La rentrée d' Arlette'

Komedie over onderwijs.

Hoogvorststraat 8-14, 1030 Brussel

Aanvangsuur: 20u30

Prijs: € 16

Redactietip: Central Park Festival

Brussels Student Day - 29/06/2011

Op 29 juni kan u in het Jubelpark te Brussel terecht voor een hele dag gewijd aan de Brusselse student met muzikaal en cultureel vertier. Het festival richt zich op elke Brusselse student, over taal- en instellingsgrenzen heen. Naast o.a.

Shameboy en Einkmusik staat er ook een wedstrijd op het programma om te bepalen welke instelling het grootste muzikaal talent in huis heeft. De kleuren van de VUB zullen worden verdedigd door **Young Colour**.

Praktisch/Prijs

STUDENTS: 6€ / 8€ en NON-STUDENTS:

9€ / 13 €

Cafétip van de maand: Poechenellekelder

Locatie: Poechenellekelder, Eikstraat 5 - 1000 Brussel

Het is zo'n café waar je bewust voorbij loopt, want het is vlak tegenover Manneken Pis gelegen. Overdag zitten er inderdaad nogal wat toeristen, maar 's avonds is het gezellig bij de Polichinellen, marionetten bekend uit de Comedia dell'arte. De poppen versieren de muur, samen met oude reclameborden, schilderijen en andere objecten die aan vervlogen Brusselse tijden doen denken. Het is werkelijk een Elysium voor folklore.

Bij aanvraag mag men een slok bier degusteren vooraleer men aan het volle glas begint, een gegeven dat onze redactie zeker aanmoedigt. Zo kan men er Oude Geuzes en Gouden Carolussen van het jaar 2000 proeven – tegen ietwat hoge prijzen, maar goed. Naast het nodige uitgebreide assortiment Belgische bieren worden er ook jenevers, hapjes en echte kip-kap aangeboden. Het café sluit jammerlijk genoeg redelijk vroeg, het is dus een ideale starter. ❗

(jd)

Niet tevreden? Mail je artikels naar moeial@vub.ac.be.

Deadline volgend nummer: 15 september 2011

**Redactievergadering, elke woensdag (uitgezonderd examenperiode)
om 20 uur: Triomflaan 35.**

Artikels die onder persoonlijke titel verschijnen reflecteren de mening van de schrijver. Waarschuwing: satire & sarcasme zijn veelvoorkomende stijlelementen.

Colofon

Info!

Maandelijks studententijdschrift van de
Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: <http://www.vub.ac.be/moeial>

+ facebook, twitter, scribd.com, issuu.com

Hoofdredacteur: Nathaniël Bovin

Adjunct-redacteur: Jeroen Derkinderen

Secretaris: Stéphanie Romans

Redactieleden: Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Sarah Fellahi, Joren Janssens, Kenneth Pontzeele, Piet Van de Velde, Pieter Jan Van Pevenage

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Maarten Colette, Sarah Hamdi, Ieva Roze, Irasema Villarreal & U

Fotografie: Sarah Fellahi, Sarah Hamdi, Tina Herbots

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Ruben Claesen, Jeroen Derkinderen, Sarah Fellahi, Joren Janssens, Kenneth Pontzeele, Stéphanie Romans

- Jaarabonnement: 30 euro
- Rekening: 001-3413182-22
- Vermelding: "DE MOEIAL"
- Stuur uw adresgegevens naar:
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1600 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

Afbeeldingen: Archief

V.U. : de Moeial

Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

FESTIVAL DRANOUTER
4 > 5 > 6 > 7 > AUGUST > 2011

BEN HARPER
SALVATORE ADAMO
OZARK HENRY ▣ ARSENAL
RODRIGO Y GABRIELA
THE MAGIC NUMBERS

BAND OF GYPSIES TARAF DE HAIDOUKS & KOCANI ORKESTAR
BEN L'ONCLE SOUL ▣ ALELA DIANE
GRANT LEE BUFFALO ▣ THE JAYHAWKS
MERCEDES PEÓN ▣ THE LEISURE SOCIETY
OIVA VOI ▣ BALTHAZAR ▣ JOHN GRANT
GUIDEWIRES ▣ ZJEF VANUYTSEL ▣ I AM KLOOT
VERA COOMANS & TOM THEUNS ▣ JOHNNY FLYNN
AN PIERLÉ AND THE WHITE VELVET ▣ HARVEY QUINNT
ADRIAN EDMONDSON AND THE BAD SHEPHERDS
ZULE MAX ▣ SONS OF NOEL AND ADRIAN
ROCIO MARQUEZ ▣ CW STONEKING
KATZENJAMMER ▣ SCOTT MATHEWS
AND MANY OTHERS

TICKETS VIA **sherpa.be** +32(0)70 / 25 20 20
(€ 0.30 / minuut)

Voor alle festivalgangers (vanaf 4 augustus)
CAMPING (€15) ▣ GRATIS PARKING

WWW.FESTIVALDRANOUTER.BE

Dikkebusstr. 234 • 8950 Dranouter • 057 44 64 24 • info@festivaldranouter.be

Prijskamp! (De Moeial hoert zich uit, voor u!)

**De Moeial geeft 5 duotickets weg voor de eerste dag van
Dranouter (4 augustus). De opdracht: wees creatief met de Moeial!**

Inzendingen: moeial@vub.ac.be

Stuur op voor 20 juli 2011

